NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

LỚP CE2

CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

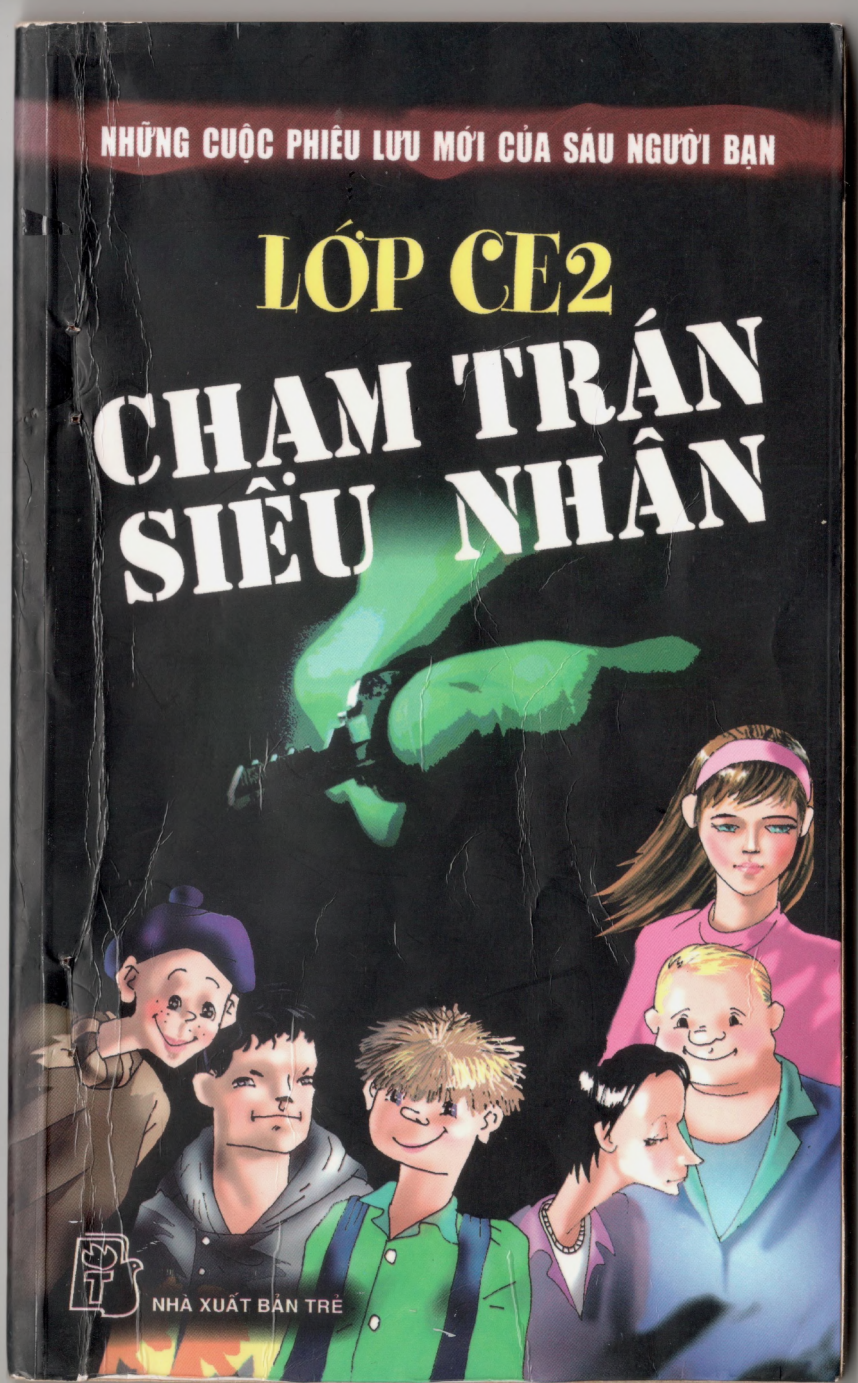

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BỘ LỤC

LỚP CE2 CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

IN VV
24488

PAUL-JACQUES BONZON
NGUYỄN MINH HOÀNG dịch

BỘ LỤC
LỚP CE2
CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

VV. 24488/04

THƯ VIỆN
THÀNH PHỐ NHA TRANG

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HOAN NGHÊNH BẠN ĐỌC GÓP Ý PHÊ BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành Phố Hồ Chí Minh
ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax : 84.8.8437450 - Email : Nxbtre @HCM.vnn.vn
Website : Http ://Www.nxbtre.com.vn

CHƯƠNG 1

Buổi tựu trường hỏng bét

Sáng nay khi thức dậy, Laure rất quạu. Đôi giày bóng rổ màu đen mới toanh mà mẹ vừa mua ngày hôm qua, giờ hãy còn ướt nhẹp. Như thế hôm nay, ngày tựu trường, Laure sẽ không thể mang đi khoe với các bạn. Mẹ sẽ buộc Laure mang đôi săng-đan xanh nước biển đáng ghét. Chúng đáng ghét bởi vì khi mang vào, Laure sẽ giống như em bé, hơn nữa mang săng-đan rất khó chạy nhanh.

Đương nhiên, trước hết là tại vì tối qua Laure đã cùng chó Popi thi nhau nhảy qua vòi phun. Nhưng nếu không chơi như thế thì có một con chó tinh nghịch và một khu vườn rộng để làm gì? Nếu không chơi những trò như vậy, thì cùng giống như ngồi yên trên ghế suốt cả ngày!

Sáng nay chó Popi khô rồi, nhưng đôi giày basket thì chưa. "Mặc, mình sẽ mang giày ướt vậy, có lẽ mẹ sẽ không để ý đâu!"

Laure đã suy nghĩ rất kỹ từ trước xem mình sẽ ăn mặc như thế nào vào ngày tựu trường: quần jean xám mà mẹ mua tại Saintes hồi hè, khi mọi người tưởng cô bé bị viêm ruột thừa cấp (thực sự là Laure đã đau bụng kinh khủng, và một ngày nằm viện phải được đền bù bằng cái quần jean mới chứ sao?), rồi cái áo blu-zông trắng và xám, do ông anh em tặng. Bộ này mà đi chung với đôi basket thì phải biết! Hiệu ứng cực kỳ!

Đứng ở chân cầu thang, mẹ gọi vọng lên:

- Laure chuẩn bị xong chưa nào? Xuống ăn sáng kẻo đi học trễ!

Thường thì Laure thích nằm nướng càng lâu càng tốt, nhưng hôm nay nếu muốn mang giày basket thì không thể nướng thêm. Loại giày này rất khó mang, xỏ vào chân không trơn tru, dây giày thì quá dài, và Laure lại không biết thắt một cái nút thật chắc.

- Chị Julie đến giúp em với!

- Lại nhõng nhẽo nữa rồi... Chị có tiết học lúc 8 giờ rưỡi đây, Amélie lại đang chờ chị ở góc đường... Em chỉ việc dậy sớm hơn một tí là xong ngay.

Julie là người chị gái rất dễ thương. Mặc dù

hơn Laure đến ba tuổi nhưng Julie vẫn thường chơi đùa cùng em. Năm nay, Julie 13 tuổi rưỡi và vào lớp chín. Hôm nay cũng tựu trường, Julie không muốn đến lớp trễ và không có thì giờ thắt dây giày cho em. Nhưng Laure lại nằn nì với giọng hết sức đau khổ (với Julie, ta luôn phải hơi bi kịch một chút mới được) nên cuối cùng thì Julie cũng bước vào phòng em.

- Ô, đôi basket ướt hết rồi!

- Chị đừng mách mẹ nhé, em chạy một lúc là chúng khô ngay.

- Thôi được, nhưng ngồi yên nào, đừng nhúc nhích mãi như vậy!

Julie buộc dây giày cho em xong là chuồn ngay. Julie làm việc gì cũng thật nhanh và thật giỏi. Có chị như thế nghĩ cũng tiện thật, cho dù thỉnh thoảng chị hay cằn nhằn.

*

* *

Gia đình Laure ở tại Montaigu, một ngôi làng lớn vùng Ile-de-France, cách Paris khoảng 25 km. Montaigu có hai trường mẫu giáo, một trường tiểu học, một trường cấp hai. Laure học tiểu học, Julie cấp hai, chị cả Florence học trường trung học Saint-Germain-en-Laye, và anh cả Marc học đại học ở Paris. Nghe rắc rối quá hả?

Ngồi trong chiếc 2 CV của mẹ, Laure tự hỏi năm nay mình ở danh sách lớp nào. Laure lên

lớp CE2 (*tương đương lớp ba - LND*) nhưng trường Châtaigneraie có đến ba lớp CE2. Laure thích vào lớp của thầy Taquet. Học với thầy thích hơn học với cô, và thầy lại thể thao hơn cô, nhất là thầy Taquet. Với thầy, cả lớp được học thể dục thực sự. Năm nào, thầy cũng dẫn cả lớp đến Roland-Garros xem Noah, Agassi, Becker, cùng với những kiện tướng khác nữa. Có năm, thầy còn dẫn cả lớp đến sân Công viên Các Hoàng tử xem đội tuyển bóng đá Pháp thi đấu với Hà Lan. Năm đó, chị Julie học với thầy Taquet nên ảnh của chị cùng toàn thể lớp CE2 được in trong *Bản tin địa phương*. Năm nay nếu học với thầy, có lẽ ảnh của mình cũng sẽ được đăng trên *Bản tin*! Ngoài ra Laure còn thích học chung với Quentin và các bạn khác như John, Ludovic, Nicolas... Như thế khi ra chơi, Laure sẽ được sinh hoạt cùng một nhóm hiếu động và biết nhiều trò chơi.

Sáng nay, sân trường rất đông những phụ huynh chạy tới chạy lui dò xem con em mình ở danh sách nào. Các bà mẹ gặp gỡ nhau và bắt đầu nói chuyện không dứt. "Nghỉ hè vui không?... Con chị vào lớp nào?... A, con bé lớn lên thấy rõ!... vv..."

Các bà nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất!

Laure khó khăn lắm mới theo kịp mẹ trong đám đông.

- Đây, đây là lớp CP (*tương đương lớp một*), còn lớp CE2 chắc ở đàng kia...

Đứng trước bản danh sách dán trên tường là một dãy nhóc tì lưng đeo cặp quá lớn đối với chúng, vẻ mặt thoáng âu lo. "Bọn này nhỏ quá". Laure hơi xem thường khi bước nhanh qua đám nhóc.

Trước những phòng dành cho lớp CE 1 (*tương đương lớp hai*), mọi người tập trung quá đông thành thử Laure lạc mất mẹ. Chung quanh toàn là những gương mặt lạ hoắc, cô bé không biết phải tìm hướng nào. Mẹ mất tiêu rồi! Cho dù đã lớn và học lớp CE2, nhưng Laure vẫn thấy tình huống này cũng không mấy thích thú. "Tại sao ngày khai trường lại đông người vậy? Nếu cứ tiếp tục đông đúc như thế, mình sẽ không thể biết thuộc danh sách lớp nào, rồi lát nữa khi đổ chuông vào lớp, mình sẽ quê một cục cho mà coi!". Vừa xông tới vừa dùng cặp làm vũ khí mở đường, Laure chợt bắt gặp Quentin:

- A, chào cậu, cậu học với ai?

- Với cô Durand.

- Không may rồi!

Cô Durand là hiệu trưởng, và không dễ chịu đâu. Cô rất nghiêm khắc, ghét thể thao, đồng thời bắt học sinh ngồi im ru, không cho nói nửa lời. Quentin lại luôn cựa quậy, năm nay gay đây!

Laure thoáng thấy mẹ mình đang nói chuyện với mẹ của John và Ken. Đây là hai anh em sinh đôi người Hàn Quốc, các cậu ấy là cô nhi và được bạn của cha mẹ Laure nhận làm con nuôi

cách đây ba năm, khi Laure hãy còn học mẫu giáo. Laure còn nhớ ngày đầu khi John và Ken mới đến trường: rất nhút nhát, không nói được chữ Pháp nào, lúc nào cũng sợ sệt và ngồi sát vào nhau. Còn giờ thì khác rồi, Ken trở thành cầu thủ bóng đá giỏi nhất nhóm, trong khi John vô địch chơi game. Laure chạy đến bên mẹ:

- Mẹ kỳ cục! Mẹ không chịu chờ làm con lạc mất, không biết mẹ ở đâu!

- Mẹ tìm xem con ở danh sách nào. Tìm thấy rồi, và lớp con ngộ lắm, chưa bao giờ mẹ thấy pha trộn nhiều trình độ học sinh như vậy cả! Lớp con có tám học sinh CE2, mười ba CM 2 (*tương đương lớp năm)*, cùng với một cô giáo mới toanh chưa ai biết mặt cả. Nghe nói hình như cấp trên cố tình pha trộn như thế đó. Thật là kỳ... hai lớp chênh lệch tuổi tác khá xa...

Nói xong, mẹ bàn cãi tiếp với mẹ của Ken, và mẹ của Gilles mới vừa đến. Khi nào mẹ mình không bằng lòng điều chi, bà hay la lối và khoa tay múa chân. Laure không thích cảnh này nên lân la đến tìm bạn học. Ken đang buồn vì không được học cùng lớp với anh mình, trong khi Gilles đứng im như phỗng vì sợ rớt mất cặp kính mới. Laure có cảm tình với Ken và Gilles, nhưng nếu để chơi đùa, thì cô bé lại thích Quentin, John, và Ludovic hơn, vì ba bạn này chạy nhanh hơn hai bạn kia. Chưa biết là ba bạn sẽ vào lớp thầy Taquet hay lớp cô Durand (dù muốn chung lớp

với ba bạn ấy, song Laure lại không thích cô Durand).

Hầu hết bạn học của Laure đều là con trai. Laure cảm thấy đám con gái hơi ủy mị, và chơi với con gái một chút thì chán ngay. Trong khi đó, sinh hoạt của con trai như chơi banh, rượt đuổi, bắn bi, quả là hấp dẫn hơn nhiều. Hơn nữa, các bạn trai đều thích Laure nên cô bé khoái chơi với con trai hơn.

Năm nay có lẽ sẽ không thoải mái. Laure chợt nhớ sáng nay mình cố tình mang đôi basket để khoe... và đương nhiên như mọi khi, chẳng ai chịu để ý cả. Bây giờ bỗng dưng cảm thấy chân bị thấm ẩm và lạnh, Laure hắt xì.

Zờờờiii! Buổi tựu trường xem như hỏng bét!

CHƯƠNG 2

Giờ ra chơi

May thay cô giáo mới rất dễ thương, trẻ trung, và rất đẹp. Chắc chắn cô là hoa khôi toàn trường rồi: tóc cô vàng kim, cô mặc cái quần mô-đen, cái áo veste rất rộng màu xanh lá, cô thường mỉm cười và người cô rất thơm.

Trước hết, cô phát cho cả lớp tập bài làm vô cùng đẹp, có cả thời khóa biểu, sau đó cho từng em điền vào thật nhiều phiếu. Cô bảo ghi tên họ, địa chỉ, ngày tháng năm sinh, cha mẹ làm nghề gì. Bắt đầu khó khăn đây! Nghề của cha Laura suốt ngày ở Paris đến tối mịt mới về, ôm cả chồng giấy tờ về nhà ghi ghi chép chép đến khuya, rồi sáng sớm đã đi làm trước khi các con ngủ dậy. Có lần Laure hỏi, cha trả lời

là "tư vấn pháp lý". Laure nhớ được bốn từ này nhưng không hiểu nghĩa, chỉ biết rằng đây là một cái nghề mà người ta viết lách nhiều lắm.

Với nghề của mẹ thì dễ hơn. Mẹ làm kiến trúc sư, nghĩa là mẹ vẽ sơ đồ nhà. May là không phải ngày nào mẹ cũng làm việc, mà chỉ vào thứ Hai, Ba, và thứ Năm thôi. Khi nào mẹ đi vắng, Fatima săn sóc nhà cửa và lũ trẻ. Fatima người Algérie và đã sang Pháp từ lâu. Fatima đằm tính hơn mẹ nhiều.

Học sinh lớp CM 2 có vẻ ngoan. Các anh chị ấy xếp hàng bên trái cô giáo, lớp CE2 bên phải. Laure được xếp ngồi kế bên Anne-Charlotte, vốn học cùng lớp với Laure năm ngoái. Mặc dù không mấy thích ngồi gần con gái nhưng Laure phải đồng ý thôi, bởi vì Anne-Charlotte sợ ngồi một mình, hoặc vô tình có đứa con trai nào đó ngồi kề bên. Vì vậy khi Laure đi ngang qua, Anne-Charlotte đã níu thật mạnh và không chịu buông. Tuy dễ thương nhưng tính tình Anne-Charlotte hơi "em bé" nên không chơi chung với nhóm của Laure. Nhóm này chỉ có hai con gái: Clothilde và Laure. Tuy Clothilde chạy không được nhanh và hơi nhút nhát nhưng lại rất lém và bắn bi cực hay.

Cô giáo đứng dậy thu lại mấy cái phiếu. Liếc nhìn phiếu của Ken, cô bảo:

- Em chưa điền nghề nghiệp của cha vào...

- Thưa cô em không biết ba làm gì ạ... Ba

em làm ở văn phòng, chỗ người ta xây dựng lò hạt nhân, nhưng em không biết chính xác là nghề gì ạ...

- Thì là kỹ sư! - Một giọng quyết đoán và khó chịu vang lên sau lưng Laure.

Bertrand Lageoff! Nãy giờ chưa để ý thấy tên này chung lớp với mình, quả là trên trời rớt xuống! Trong khối lớp CE2, tên này vô duyên nhất. Cái gì hắn cũng biết, hắn luôn trả lời trước những bạn khác ngay khi chưa được hỏi, và luôn "lên lớp" những ai không thèm nghe theo lời khuyên của hắn. Không ai muốn học chung lớp với hắn cả. Năm ngoái mẹ của Bertrand than phiền với cô giáo và cô hiệu trưởng rằng người ta chọc quê con bà. Nhưng như thế là đáng, ai bảo ra vẻ mình là thần đồng xấc láo! Hắn không bao giờ đi xem phim và tại nhà cũng không coi truyền hình, để "đầu tư toàn bộ thì giờ vào việc học tập", như lời mẹ hắn kể. Năm nay có hắn ngồi sau lưng hẳn sẽ có chuyện đây!

Cuối cùng tiếng chuông ra chơi cũng vang lên, cả lớp ùa ra ngoài, nhưng thật kinh dị, bởi vì cô giáo khoát tay ngăn lại và bảo:

- Các em phải chơi ở sân sau, tức là sân lớp lớn, cô hiệu trưởng dặn rồi, bởi vì trong lớp này đa số là học sinh lớp lớn.

Đương nhiên những bạn khác như Quentin, Ludovic, John, Nicolas, Clothilde... đều sẽ chơi ở sân trước, dành cho học sinh nhỏ. Lớp CE2

năm nay bắt đầu thật xui, Laure tức cành hông. "Chẳng lẽ mình lại phải nhảy lò cò với Anne-Charlotte? Thứ nhất, cô bé này nhỏ xíu, vì mới tròn bảy tuổi, trong khi đó đến ngày 10 tháng 12 sắp tới (sẽ nhanh thôi), mình đã lên tám rồi!"

Laure ngồi buồn trên bờ tường nhỏ ở góc sân. Cuộc đời này sao mà bất công đến thế! Laure gần muốn khóc. Cô bé cúi nhìn đôi basket mới, một giọt lệ lăn theo sóng mũi và rơi xuống đất. Laure sụt sùi và nhìn quanh sân buồn hiu. Chỉ toàn là học sinh lớn mà Laure không quen biết, và họ chơi những trò không thú vị chút nào. Đột nhiên thầy Taquet xuất hiện, ôm một quyển sổ rất to và bước tới phía cô giáo của Laure.

"Thầy cô sẽ trao đổi học sinh với nhau..." Laure thầm hy vọng. Cô bé nhìn thầy Taquet tiến từng bước và chợt nảy sinh sáng kiến: "Nếu thầy Taquet vào sân sau được, thì mình cũng có quyền ra sân trước chơi."

Laure nín ngay không khóc nữa. Cô bé đứng dậy và sắm vẻ mặt vô tư (phải làm sao cho người khác không đoán ra ý định của mình chứ), vừa đi vừa huýt sáo, giả tảng ngó lên trời, nhưng chân thì hướng về phía hành lang nơi thầy Taquet vừa bước ra. Laure biết rõ là hành lang này sẽ đi qua dãy phòng vệ sinh, sau đó là phòng giáo viên, và văn phòng của... cô hiệu trưởng Durand, một chốn đặc biệt nguy hiểm. Nếu cửa văn phòng mở, cô hiệu trưởng sẽ bước ra hỏi Laure đi đâu.

Do đó, Laure rất thận trọng khi bước vào hành lang, như thể định đi vệ sinh...

Cho đến giờ phút này thì chưa vấn đề gì. Giờ phải đi ngang phòng giáo viên. Cửa phòng mở rộng và có tiếng nói. Laure không sợ mấy vì hầu như lúc nào thầy cô cũng nói chuyện vặt với nhau, kể chuyện kỳ hè, chuyện xe cộ, rồi thầy cô pha cà phê, ít khi nhìn ra hành lang. Nếu cố gắng đi đứng thật tự nhiên, có khả năng mình không gây chú ý. Laure cho hai tay vào túi, hít một hơi thật sâu và tiến tới.

Phào! Không thầy cô nào để ý cả! Giờ mới là cú liều. Ngay tại đây, hành lang có khúc quanh. Từ văn phòng cô hiệu trưởng chưa thể nhìn thấy chỗ Laure đứng. Cô bé dựa người sát tường và nhích từng chút để quan sát xem cánh cửa lẫy lừng ấy đóng hay mở. Vận may! Cực kỳ may! Cửa đóng. Laure vọt chạy thật nhanh qua cái văn phòng đầy những hiểm nguy ấy, qua dãy phòng vệ sinh của lớp nhỏ, rồi mới ra tới "sân của mình".

Laure hơi sợ và đứng thở một lát. Mình trà trộn vào đám đông thầy cô sẽ không để ý. Trước hết là vì thầy cô chưa biết trò nào ở lớp nào và có quyền chơi sân nào. Laure căng mắt và vểnh tai tìm bạn bè. Nói chung thì phát hiện ra các bạn không khó khăn gì, cứ để ý chỗ nào la to nhất thì y như rằng...

Laure nghe tiếng hét thật lớn:

- Trúng, trúng rồi, tớ chạm trúng cậu rồi. Dừng lại, tớ bảo là chạm trúng cậu rồi mà!

Đó là Ludovic, cậu bạn to con nhất, vừa bắt được John. Laure chạy đến:

- Các cậu chơi trò gì thế?

- Ủa Laure, tại sao nãy giờ không thấy cậu? Tụi tớ tìm cậu quá chừng!

- Tớ phải vào lớp của cô giáo mới, chung với học sinh lớp CM 2. Tớ không được chơi ở sân này mà phải ra sân sau của học sinh lớp lớn.

- Vậy làm sao cậu đến đây được?

- Tớ đi lối hành lang qua phòng họp giáo viên và văn phòng hiệu trưởng.

- Không bị phát hiện à?

- Không, văn phòng cô Durand đóng cửa, còn những thầy cô khác thì mải trò chuyện.

- Quá đã! Thôi đến chơi mèo bắt bóng đi!

Laure bắt đầu chạy, và với đôi basket thì cô bé quá siêu. Laure nhảy nhót, la hét, bắt Nicolas, rồi Nicolas bắt John, John lại bắt Quentin, bạn này quay lại bắt Laure, và... chuông báo hiệu hết giờ chơi.

VV 24488/021

Phải làm sao chạy thật nhanh về lại sân sau trước khi học sinh vào lớp. Laure hơi lo vì không thể mất nhiều thì giờ thận trọng như hồi nãy, nếu không sẽ vào lớp trễ. Thôi kệ, tới đâu hay tới đó. Laure đi nhanh vào hành lang, gần như

THƯ VIỆN NHA TRANG

là chạy, không nhìn phải, nhìn trái gì cả, và bước vào sân sau ngay lúc lớp mình bắt đầu lên cầu thang. Cô bé lẻn đến đứng kế bên Anne-Charlotte và cố gắng đi thật bình tĩnh, nhưng tim thì đập thình thịch.

- Nãy giờ bạn đi đâu, tớ không thấy bạn ra chơi?

- À... ừm... tớ ngồi một góc nhìn mấy anh chị lớp lớn... - Laure thở dài như thể vừa trải qua những giây phút thật chán chường.

Cô bé thản nhiên đến ngồi vào chỗ.

CHƯƠNG 3

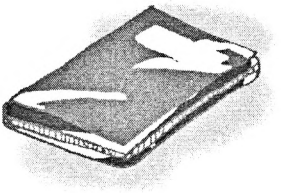

Cái bóp màu đen

Vào buổi học chiều, thay vì phải nghe cô giáo giải thích cách tổ chức học hành trong lớp, Laure lại lơ đãng tự hỏi lát nữa ra chơi liệu mình có thể băng qua hành lang để ra sân trước hay không. Cô bé đã hứa sẽ đến, bởi vì Gaétan cho biết sẽ mang theo thằng robot chuyển đổi được. Trong hè, cha đỡ đầu của Gaétan đã tặng cậu ta loại robot mới nhất, có thể thay hình đổi dạng thành hỏa tiễn và mô-tô liên thiên hà.

- Laure, em hãy đánh vần câu: Les oiseaux chantent.

- ...

- Laure, em mơ ngủ đấy à?

- Thưa cô không ạ... Sao ạ?

Cả lớp bật cười. Laure vừa quê vừa tức. Cô lặp lại:

- Em đánh vần: Les oiseaux chantent.

Laure thấy câu hỏi này thật ngớ ngẩn: liệu phải đánh vần tất cả các chữ hay chỉ mình động từ thôi? À mà cô giáo hỏi gì đấy nhỉ?

Trong khi Laure đang suy nghĩ, một giọng to khoẻ và rõ ràng vang lên sau lưng cô bé:

- Thưa cô, C - H - A - N - T - E - N - T, theo số nhiều ạ.

Bertrand! Lại cái thằng khỉ Bertrand, lúc nào cũng chơi nổi để lấy lòng cô giáo! Laure quay lại thật đột ngột và lườm hắn một cái rõ hằn học:

- Cô không hỏi mày!

- Yên nào Laure - cô giáo can thiệp - cô hỏi em một câu khác về ngữ pháp: trong câu *Laure va à la plage*, em viết chữ *a* như thế nào?

- Thưa cô, đương nhiên là phải có dấu huyền ạ!

- Tại sao?

- Bởi vì ta không thể thay thế nó bằng *avait* được ạ!

- Giỏi! Chúng ta sẽ tiếp tục ôn phần ngữ pháp, nhưng Laure này, em phải chú ý lắng nghe cô giảng bài nhé.

Vì cô giáo dễ thương và vì những quy tắc

ngữ pháp đôi khi cũng vui, Laure chăm chú nghe giảng đến giờ ra chơi.

Khi chuông vừa đổ, Laure vội vàng chạy ra cửa, chen lấn và giẫm lên chân mọi người, nhất là chân của Bertrand. Ra đến sân sau, cô bé trấn tĩnh lại và cố gắng đi thật chậm để quan sát tình hình ở hành lang phía giáo viên. Từ xa, cô hiệu trưởng đang tiến tới. Ít ra mình cũng biết được rằng cô không ở trong văn phòng. Nhưng cũng mong cô đừng để ý đến học sinh. Cô hiệu trưởng nhìn quanh một vòng xem giờ ra chơi có diễn ra bình thường không. Thoạt trông thì thấy cô vừa ý, vì lớp lớn ít làm ồn hơn lớp nhỏ.

Cô hiệu trưởng bước về phía bà Parnelle, là người giám thị trực nhật. Hai người mải mê bàn bạc, cô hiệu trưởng vừa nói vừa đưa cho bà Parnelle xem hàng tá giấy tờ. Laure tranh thủ lẻn vào hành lang. Liếc bên phải một cái, liếc bên trái một cái, không ai để ý mình cả. Anne-Charlotte đang chơi với Anita, Gilles và Ken đang ở phía xa sân sau.

"Được rồi, mình lên đường." Nhủ xong, Laure nhanh chân bước qua trước phòng giáo viên và chuẩn bị chạy nhanh qua văn phòng hiệu trưởng, chợt cô bé trông thấy vật gì đó ở góc tường: một bóp ví màu đen. Không thể trở lui, Laure cúi xuống lượm cho vào túi rồi chạy nhanh đến chơi cùng các bạn đã vào cuộc rồi. Gaétan giục:

- Nhanh lên đi Laure, tụi mình chơi trò mèo

bắt chuột kiểu Mỹ. Ludovic làm mèo và vừa bắt được Clothilde đấy!

Đây là trò chơi rất vui: học sinh chia thành hai phe, khi bị con mèo của phe kia chạm trúng, mình phải đứng dạng hai chân ra và không được nhúc nhích chút xíu nào hết. Bạn nào muốn giải cứu phải chui giữa hai chân mình. Laure chơi trò này rất nghề bởi vì cô bé hết sức nhanh nhẹn và dẻo dai. Ludovic xí phần:

- Laure về phe tớ!

- Không được, - John phản đối - hồi sáng này Laure đã về phe cậu rồi!

- Phải, nhưng sáng nay mình chơi mèo bắt bóng mà!

- Thôi được, nhưng ngày mai Laure phải về phe tớ đấy nhá!

- Được rồi, được rồi, tiếp tục chơi đi!

Nói xong, Laure chạy thật nhanh để né Nicolas vì Nicolas cũng nhanh không kém. Laure phải giải thoát Clothilde vì cô bé này bắt đầu mỏi chân rồi đây. Nicolas vừa chụp hụt Laure thì bị chính Gaétan chạm trúng, Laure tranh thủ phóng về phía Clothilde. Cô bé không nhìn thấy Quentin ở bên kia cũng đang vọt về phía Clothilde với cùng ý định.

- Clothilde, dang chân rộng ra!

Clothilde cố gắng làm theo lời của Laure nhưng khổ nổi cô bé này rất thấp. Laure phóng hết

ga, Quentin phi nước đại. Hôm ấy, Clothilde ngốc nghếch lại mặc một chiếc váy mới toanh và dài thòng, che khuất tầm nhìn của hai kẻ giải cứu. Laure và Quentin lấy trớn chui xuống cùng lúc, và... beng... đụng đầu một cái quá cỡ! Cả ba bạn đều ngã xuống đất, Laure và Quentin hơi choáng váng, trong khi Clothilde đang đè lên cả hai. Đau quá, Laure suýt ngất, vậy mà Quentin còn la lối:

- Cậu ngốc thật, không biết suy nghĩ gì cả, thấy tớ lao tới rõ ràng...

- Cậu ngốc thì có, làm sao tớ thấy cậu lao tới, cái váy của Clothilde đâu có trong suốt!

Laure cảm thấy mình sắp khóc. Các bạn khác vây quanh hai chiến sĩ và bắt đầu cãi cọ, chợt tiếng thầy Taquet vang lên:

- Việc gì nữa đây, các em rùm beng quá!

Bỗng dưng Laure rất sợ hãi và quên mất cái đầu đang đau điếng:

- Này này này, các cậu im ngay, nếu không thầy sẽ để ý đến tớ. Thầy Taquet biết là tớ phải chơi ở sân sau!

- Thưa thầy không có gì ạ, - Ludovic nói thật to - chúng em chạy chơi va vào nhau một chút thôi, dạ xong rồi ạ...

Những ai đang dưới đất đều ngồi dậy phủi bụi. Lúc này cả bọn trông thấy chiếc bóp ví màu đen ngay chỗ Laure vừa đứng lên. Clothilde hỏi:

- Cái bóp này của ai thế?

- Đâu đưa tớ xem thử. - Quentin láu táu lúc nào cũng muốn biết trước người khác.

Nói xong, cậu ta giằng ngay cái bóp và bắt đầu lục lọi. Laure la lên:

- Ê không được, ngừng tay ngay... Coi chừng đó, tớ lượm nó trong hành lang chỗ văn phòng hiệu trưởng!

- Phải mang trả ngay tức khắc! Chúng ta không có quyền giữ vật gì không phải của mình! - Gaétan dõng dạc tuyên bố, vì bố cậu ta làm thẩm phán, lúc nào cũng bảo người khác được làm cái này và không được làm cái kia.

- Nhưng nếu mang trả, tớ phải báo là mình lượm nó ở đâu. Cô hiệu trưởng sẽ biết là tớ đã lén qua ngõ hành lang và sẽ phạt tớ, thậm chí đuổi học nữa!

Nicolas, người có đầu óc thực tiễn, đề nghị:

- Bây giờ mình cứ tìm góc nào yên tĩnh xem thử bên trong có cái gì rồi quyết định sau.

Cả bọn đến cuối sân chỗ có mấy bụi cây. Quentin vẫn giữ cái bóp nhưng Laure không chịu:

- Tớ là người tìm thấy nó, tớ phải mở nó ra trước!

Nói xong, Laure giằng lấy. Những bạn còn lại vây quanh cô bé. Laure ngồi bệt xuống đất rồi lôi ra từng thứ:

- Một thẻ màu xanh bóng loáng, giống như

thẻ dùng đút vào máy rút tiền tự động. Thẻ mang tên Philippe Charpentier, địa chỉ ở Paris.

- Một giấy phép lái xe mang tên Pierre Marcus.

- Danh thiếp của rất nhiều người, đôi khi có ghi chú gì đó ở mặt sau.

- Một tờ giấy của khách sạn ở Nice, mang tên ngồ ngộ: khách sạn Negresco. Tờ giấy ghi nhăng nhít những số là số thành từng cột.

- Ba tờ giấy bạc loại một trăm franc.

- Và một thẻ nhỏ toàn màu trắng, giống như thẻ xanh nhưng không ghi chú gì cả.

- Cái bóp này của thầy Marcus - Nicolas nói - Vì bằng lái có tên thầy, và có hình của thầy nữa.

Thầy Marcus là giáo viên mới. Thầy gây ấn tượng đối với bọn trẻ vì dáng thầy rất đẹp, rất cao lớn lại đô con, bắp thịt cuồn cuộn, màu da rám nắng. Thầy lại còn khoác chiếc áo "phiêu" tuyệt vời của phi công làm cho tất cả bọn con trai trong trường thèm nhỏ dãi. Thầy đang phụ trách một lớp CM 1.

- Nhưng ngộ quá, - Nicolas lại nói - thẻ xanh không mang tên thầy.

- Có thể là của bạn thầy.

- Còn lâu! Không ai lại đi cho mượn thẻ tín dụng cả! Ba tớ bảo phải hết sức cẩn thận, nếu để rơi vào tay kẻ bất lương, họ sẽ lấy hết tiền của mình đó!

- Dù sao thì cũng phải đem nộp lại, vì trong bóp có ba trăm franc. Mình mà giữ cái bóp tức là mình trở thành kẻ cắp.

- Đương nhiên, đương nhiên! Nhưng cái thẻ mang tên Philippe Charpentier này cũng lạ... rồi lại còn tờ giấy khách sạn với một đống số như hóa đơn. Các cậu nhìn xem ở dưới cùng có ghi ba ngàn bốn trăm franc. Chắc chắn đây là khách sạn hạng sang. Thầy Marcus giàu thật!

- Biết đâu thầy hưởng gia tài?

- Thôi đem nộp lại đi... - Gaétan giục.

- Không, tớ không mang trả ngay bây giờ - Laure nhất quyết - Trước hết tớ phải cho anh tớ xem qua đã. Hiện giờ anh tớ đang ở nhà. Ngày mai hoặc là chúng ta mang nộp, hoặc là tớ sẽ để lại chỗ tớ lượm được, như thế sẽ chẳng ai hỏi han vặn vẹo gì mình hết.

- Ngốc thật, anh cậu sẽ kể lại cho ba mẹ cậu, xem như cậu "dính chấu".

- Không, anh Marc của tớ không là kẻ phản bội. Có thể anh sẽ la tớ, nhưng không mácch mẹ. Hơn nữa anh Marc luôn có ý hay.

Đúng lúc này chuông báo hết giờ ra chơi, phải chuồn thôi. Laure cho cái bóp vào túi rồi hướng về hành lang. Ngay khi cô bé vừa đi ngang qua cửa phòng họp giáo viên, thầy Taquet từ đó bước ra. Đã chuẩn bị sẵn tinh thần, Laure chui ngay vào phòng vệ sinh.

- Sao em không chịu đi từ trước? Coi chừng vào lớp trễ đó nghe!

- Vâng ạ, thưa thầy em làm nhanh thôi ạ!

Chỉ ba giây sau, Laure đã đứng kế bên Anne-Charlotte xếp hàng ở chân cầu thang và ung dung bước lên. Với tất cả những gì vừa xảy ra, Laure đã quên khuấy không đòi Gaétan cho xem thằng robot chuyển đổi!

CHƯƠNG 4

Marc có sáng kiến

Vào lúc bốn giờ rưỡi chiều, Laure tan học và ba chân bốn cẳng chạy xuống con đường nhỏ dạng như cầu thang, nối liền trường học với con đường chính của làng Montaigu. Laure chen lấn tất cả và khiến mọi người không vui lòng:

- Nè nè, để ý chút coi! - một bé gái khác la lên, hơi hoảng khi thấy chiếc tên lửa từ trên dốc lao xuống.

- Càng bé thì càng thiếu giáo dục! - một bà to béo đang leo dốc giận dữ thốt lên.

Laure chẳng màng xin lỗi, cứ chạy tới. Trên đường lộ chính, cô bé chạy theo hình chữ chi, giữa lề và lòng đường để qua mặt những khách bộ hành khác. Dừng trước cửa nhà, Laure thở hào hễn và đỏ gay cả mặt. Fatima ngạc nhiên:

- Này, việc gì thế? Làm gì mà chạy như ma đuổi vậy?

Laure rất yêu Fatima. Cô này đến giúp việc cho mẹ từ lâu rồi. Fatima biết quần áo để đâu, sô-cô-la giấu chỗ nào, mấy giờ phải đi học, phải mang gì theo khi đi bơi... Fatima còn biết làm món tán nhừ cho người nào không thích ăn ragu, và chiên trứng cho những ai không thích món cá. Còn mẹ thì đi siêu thị, mua sắm quần áo, trao đổi với thầy cô giáo, lo thủ tục giấy tờ ở trường, dẫn mọi người đi tập thể dục, đi khiêu vũ, đánh quần vợt. Thứ bảy mẹ đi đón chị Florence ở trường trung học hoặc anh Marc ở Paris về nhà chơi cuối tuần, đi họp phụ huynh học sinh, giải thích những bài học khó và theo dõi bài làm ở nhà...

Mẹ làm nhiều thứ lắm nên thường quên chuyện này chuyện nọ, đôi khi mẹ căng thẳng và nổi cơn tam bành. Nhưng sau khi lỡ la to, mẹ rất tiếc và để chuộc lại, mẹ trở nên hết sức dễ thương và chiều chuộng. Hôm nay, mẹ đi làm. Càng hay, bởi vì nếu trông thấy cái bóp ví, có nhiều khả năng là mẹ sẽ không hài lòng.

Laure không trả lời Fatima, và cũng không quan tâm đến chó Popi đang mừng rỡ nhảy cẫng vào chân mình. Cô bé chạy ngay lên phòng anh Marc. Thời gian này, Marc đang ở nhà vì niên khóa chưa bắt đầu.

- Anh giúp em được không? - Laure vừa hỏi vừa lao vào phòng như quả tên lửa.

Anh Marc rất dễ thương, nhưng không thích ai quấy rầy lúc anh đang học hoặc đang đọc sách.

- Khép cửa lại và đừng hét nữa. Việc gì thế? Cứ cà tưng cà tưng như bọ chét vậy?

- Anh phải giúp em, rất quan trọng, rất trầm trọng...

- Lại có trò khỉ nữa rồi phải không?

Marc thường phải sửa chữa hàn gắn hàng tá thứ do Laure làm vỡ.

- Không phải trò khỉ gì hết: em vừa lượm được một cái bóp!

- Ngoài đường?

- Không, trong trường.

- Trong trường? Vậy thì phải nộp ngay cho cô giáo hoặc cô hiệu trưởng! Chắc chắn có ai trong trường đã đánh rơi!

- Vâng, em cũng nghĩ thế... Nhưng em có xem qua bên trong, lạ lắm!

- Lạ lắm? Lại còn bịa ra điều gì nữa đây?

- Vâng, lạ lắm. Có giấy tờ của thầy Marcus và một người khác, có cả hóa đơn khách sạn rất đắt tiền, rồi rất nhiều danh thiếp khác nhau...

- Anh chẳng thấy gì là lạ hết.

- Có cái thẻ rất lạ, toàn màu trắng, giống như thẻ xanh, nhưng trên đó không có hình có chữ gì hết.

- Đưa anh xem...

Laure rút cái bóp, đặt lên bàn trước mặt anh Marc. Marc mở ra rồi liệt kê từng thứ trên bàn, chăm chú xem xét.

- Cũng có điều lạ đấy... Có lẽ chẳng có ý nghĩa gì, nhưng dù sao cũng không bình thường...

- Anh thấy em có lý không?

- Em có lý hay không thì chưa rõ, nhưng nếu em không mang nộp lại ngay cái bóp này thì sẽ rắc rối to đấy!

- Em biết rồi, nhưng nếu nộp xong ta đâu còn vật chứng.

- Vật chứng? Vật chứng gì?

- Ta sẽ không thể biết xem thầy Marcus là thầy giáo bình thường hay là... tên gián điệp?

- Để anh nghĩ xem... Ta sẽ đem phô-tô tất cả những thứ này.

- Sáng kiến tuyệt vời! Đi nào!

Ba của Laure có đặt một máy phô-tô trong phòng làm việc. Điều này rất thiết thực bởi vì một gia đình đông đảo như thế sẽ thường xuyên cần có bản sao giấy tờ nộp cho trường học, an sinh xã hội, thuế má v.v...

Marc cho từng tờ giấy và thẻ của cái bóp vào máy.

- Anh sao xong hết rồi à?

- Xong hết, cả hai mặt... A mà còn mấy tờ giấy bạc nữa.

- Giấy tiền à... liệu có nên...

- Tại sao không? Biết đâu đó là tiền giả thì sao?

Sau khi chụp xong, Marc đặt tất cả vào chỗ cũ, còn những bản phô-tô thì cho vào một bìa hồ sơ màu xanh.

- Đây là hồ sơ của mình, chúng ta hãy xem xét kỹ lưỡng.

Hai anh em trở vào phòng của Marc và quan sát từng tờ phô-tô. Tờ nào chữ cũng rõ. Marc chụp luôn cả cái thẻ màu trắng: trên giấy phô-tô không nhìn thấy gì, trừ vài đường nét ở mép thẻ và vài vạch rất mờ.

- Bản phô-tô này không dùng vào việc gì đâu.

- Biết đâu đó? Phải lường trước mọi việc... Thôi bây giờ em cất cái bóp đi, và ngay khi đến trường, em phải đặt lại vào chỗ em đã lượm được.

Laure giấu cái bóp trong cặp rồi bước xuống nhà dùng thức ăn ngọt. Fatima đã giục:

- Laure ơi, sô-cô-la lạnh hết bây giờ! Còn chần chừ như thế thì không đủ thì giờ làm bài tập đâu!

Hôm nay, Laure chẳng có lòng dạ nào nghĩ đến bài tập. Hơn nữa mới vừa tựu trường, cô giáo hầu như không bảo thực hiện điều gì cả, trừ việc ôn lại sơ sơ và bọc vở bọc sách, thế thôi.

Laure hơi lo, phải chăng mình đã quá táo bạo? Mong sao ngày mai đừng ai thấy mình đặt cái bóp vào chỗ cũ!

Vì mải suy nghĩ, Laure ực một cái hết tô sô-cô-la, và đương nhiên sau đó bị đau bụng.

Laure thường bị đau bụng, thật khó chịu nhưng cũng thật tiện lợi. Những ngày nào mẹ ở nhà không đi làm, nếu Laure cũng muốn ở nhà với mẹ, cô bé cứ đau bụng đột xuất như thế. Đôi khi có những buổi tối buồn tình, Laure cũng bỗng dưng đau bụng. Lúc ấy, mẹ dìu cô bé đi nằm, mang mâm thức ăn đến tận giường cho Laure, hoặc sắc nước thảo mộc pha mật ong. Sau đó, mẹ ngồi cạnh giường nói chuyện với cô bé. Nhưng nếu biết rằng cơn đau bụng đó không thật, mẹ sẽ bực mình ngay, và kết quả là... Laure sẽ đau bụng thật.

Nhưng giờ không phải là lúc để than vãn. Vả lại so với mẹ thì Fatima có vẻ ít tin tưởng những trận đau bụng của Laure. Tối hôm đó, Laure không mấy đói và suốt bữa ăn không nói gì cả. Ba có vẻ ngạc nhiên:

- Hôm nay sao không nghe con nói chuyện gì hết vậy Laure? Con có vẻ lo lắng. Phải chăng cô giáo mới quá nghiêm khắc?

- Ồ không, ngược lại, cô rất dễ thương.

- Vậy thì con có điều gì không ổn?

Laure không biết phải trả lời sao. May thay, mẹ vô tình tiếp ứng Laure:

- Laure bực mình vì không được học chung lớp với Quentin. Chính em thấy thành phần lớp của con có vẻ vô lý...

Thế là mẹ lại hăng tiết lên về vấn đề trường lớp. Mẹ sẽ tiếp tục chủ đề này ít nhất một giờ đồng hồ nữa. Laure có thể bình yên suy nghĩ đến những vấn đề của riêng mình.

Đến giờ ngủ, anh Marc rất ý tứ đến tận giường chúc Laure ngủ ngon:

- Không việc gì phải lo cả, nào nào... Em không có làm gì sai trái cả... Em chỉ hơi tò mò tí thôi, và biết đâu em lại tò mò có lý?

Nhưng dù sao giấc ngủ của Laure cũng không được yên bình.

* * *

Sáng hôm sau, cả bọn sốt ruột chờ Laure trước cổng trường.

- Sao, anh cậu bảo sao?

- Cậu đưa cái bóp cho anh giữ, hay là mang đến trường?

Laure hãnh diện tuyên bố:

- Anh em tớ đã sao chụp tất cả các giấy tờ, kể cả những tờ giấy bạc.

- Ý kiến rất hay, còn cái bóp thì sao?

- Anh Marc cho rằng tốt hơn hết là mang nó đặt lại chỗ hôm qua tớ lượm được, như thế không ai biết rằng mình đã tìm thấy nó.

- Còn dấu vân tay thì sao? - John lo lắng, vì anh chàng này xem rất nhiều phim trinh thám trên truyền hình, nhất là loạt phim *Colombo*.

- Chết chửa, tớ quên mất, giờ mình phải xóa mới được.

Quentin rút ra chiếc khăn tay và đòi lau chùi cái bóp.

- Cái khăn của cậu bẩn quá, sẽ để lại dấu vết đấy...

- Cậu ngốc thật, dấu của khăn tay không thể bị phát hiện, chỉ có dấu vân tay mới bị thôi.

Bọn nhóc dùng chiếc khăn tay bẩn của Quentin lau cả hai mặt cái bóp, vừa lau vừa hà hơi vào như thể lau kính vậy. John từng thấy người ta làm thế trong phim, hình như nhờ đó sẽ lau sạch đồ vật hơn.

- Rồi, xong rồi đó, cậu mang đặt lại chỗ cũ đi!

Laure cảm thấy bủn rủn hai chân và thực sự rất đau bụng, nhưng không thể để cho bạn bè chê mình nhát gan. Cô bé gói cái bóp trong chiếc khăn của Quentin, đút sâu trong túi, rồi hiên ngang tiến về phía sân trường. Chợt có giọng nói khá châm chích phía sau lưng:

- Cậu đã học lại bảng cửu chương 5 chưa?

Lại là tên Bertrand vô duyên! Hình như bao giờ hắn cũng xuất hiện ngay lúc người ta bực mình nhất!

- Không, tớ không có thì giờ.

- Như thế là không nghiêm chỉnh đâu, bởi vì cô giáo đã dặn chúng ta phải học lại. Cậu muốn tớ đọc lại giúp không?

Tên này quả là độc địa, làm sao tống khứ hắn đi cho khuất mắt? Laure chợt thấy Ken ngồi trên bờ tường thấp, đang đổi chác hình ảnh với bạn học. Laure nảy ra ý...

- Tớ thì tớ thuộc cửu chương 5 rồi, dễ ợt, lúc nào cũng tận cùng bằng số 5 hoặc số 0. Nhưng Ken và Gilles lại không thuộc tí ti nào cả, cậu đến giúp các bạn ấy đi...

Rất hãnh diện về kiến thức của mình, Bertrand tiến về phía hai nhóc tì kia.

- Hai cậu kia sẽ cáu lắm đây - Laure thầm nghĩ - Nhưng kệ, cần nhất là Bertrand để cho mình yên thân. - Và cô bé tranh thủ cơ hội này để biến mất.

Lần này thì Laure sợ thật. Phải hành động rất nhanh, vì chuông sẽ đổ bất cứ lúc nào. Bên phải không có ai, bên trái không có ai, Laure lao tới. Cửa văn phòng cô hiệu trưởng mở toang, cô bé buộc phải nán lại quan sát tình hình. Cô hiệu trưởng đang nói chuyện với những người không hài lòng về việc gì đó. Cha mẹ của bạn Clémentine muốn đổi con mình sang lớp khác. Mọi người hình như đang rất bận rộn nên sẽ không ai để ý đến mình đâu. Laure đếm đến ba rồi thản nhiên đi qua... Không xảy ra việc

gì cả, cô bé thở phào. Nấp trong góc hành lang, Laure nhẹ nhàng rút gói khăn tay, lấy bóp ra đặt xuống đất ở chỗ tối nhất rồi nhét khăn trở vào túi... Oẹ, quả là cái khăn của Quentin trông kinh thật!

Laure nhanh chân phóng về phía sân sau, kịp lúc chuông vừa đổ.

*

* *

Vừa ngồi vào chỗ, Laure âm thầm rút bảng cửu chương 5 ra, nhẹ nhàng đút dưới quyển tập nháp. Nhất định phải đọc lại thôi. Những dòng đầu thì dễ, nhưng sau 5 x 5 thì lộn xộn quá: 6 x 5 = 30; 7 x 5... 40? hay là 45? Quái thật, không thể nào nhét nó vào đầu, phải nhẩm lại thôi: 5 x5 = 25; 6 x 5 = 30; 7 x 5... Liếc bảng cửu chương một cái: a, 35... phải rồi; 8 x 5...

- Laure, cô bảo em lấy tập phiếu màu xanh, phiếu số 3, sao em không làm? Sáng nay em cứ lơ mơ như ở trên cung trăng!

Khi Laure thò tay lấy tập phiếu thì bảng cửu chương rơi xuống đất. Cô giáo bước tới lượm lên:

- Tôi báo cho cô Laure biết giờ này không phải là giờ học Toán, do đó bảng cửu chương này, cô phải học ở nhà, chứ không phải đợi đến lớp mới học. Tôi tịch thu bảng cửu chương, lát nữa cô phải đọc nó cho tôi nghe.

Mặt Laure đỏ như quả cà chua, đột nhiên cô bé muốn khóc và đau bụng dữ dội. Đã thế ở sau lưng, thằng Bertrand còn buông lời châm chọc. Laure nổi xung quay phắt lại:

- Thằng nịnh thần kia, mày có câm mồm ngay đi không? Lát nữa ra về, tao bảo Ludovic dần mày một trận cho ra hồn đấy con nhé!

Trong nhóm của Laure, Ludovic to con nhất. Cả lớp cười rần rần. Cô giáo ra lệnh:

- Im lặng!

Nhưng ai cũng thấy rằng bản thân cô đang cố nhịn cười. Cô nhắc lại:

- Các em lấy tập phiếu màu xanh ra, phiếu số 3.

Liếc ra phía sau, Laure thấy Bertrand đang hờn dỗi. Càng tốt chứ sao?

Học sinh lớp CE2 lấy tập phiếu màu xanh ra làm việc. Ngay trước giờ ra chơi, Laure quay sang Anne-Charlotte:

- Cậu cho tớ mượn bảng cửu chương 5 đi, tớ phải học lại vì cô giáo sắp gọi tớ trả bài rồi.

Tuy Anne-Charlotte nhỏ con, nhưng hay giúp đỡ bạn bè, lại ngăn nắp và tươm tất. Cô bé ghi bảng cửu chương 5 lên tờ bìa màu xanh rất đẹp, và mẹ còn cẩn thận bọc nhựa cho sạch sẽ nữa.

Laure đút bảng cửu chương vào túi, chọn một góc sân yên tĩnh nhất rồi tập trung học thật nhanh. Lần này quyết tâm nhớ nằm lòng mới được.

Nhưng cô bé lại chợt nghĩ đến cái bóp: không biết có ai lượm nó chưa? Laure rất muốn đến nhìn thử xem. Sau khi nhẩm lại thật trôi chảy bảng cửu chương, Laure bước đến phía hành lang. Cửa phòng giáo viên và văn phòng hiệu trưởng đều đóng. Cô bé tiến tới chỗ khi nãy đã đặt cái bóp. Nó đã biến mất.

CHƯƠNG 5

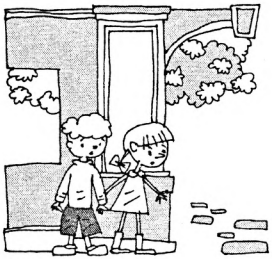

Theo dõi thầy Marcus

Những ngày sau đó, bọn trẻ cố gắng theo dõi thầy Marcus, cho dù thầy đang trong sân chơi, uống nước ở căn-tin, hay đi dọc theo hành lang. Nhưng người giáo viên mới này vẫn bình tâm như không có việc gì xảy ra cả. Sau khi dò xét và bàn bạc, bọn con trai chắc chắn rằng thầy không có mang súng ngắn. Chỉ có mình Gilles quả quyết là dưới lớp áo sơ-mi, thầy có mang áo chống đạn. Nhưng vì Gilles hay quên mang kính, vả lại không ai biết cái áo chống đạn nó ra làm sao, nên cả bọn không mấy tin Gilles.

Theo dõi hoài chẳng thấy xảy ra điều gì giật gân cả, bọn trẻ lại trở về với những trò nô đùa quen thuộc.

Hôm nào có chơi trò mèo bắt chuột kiểu Mỹ, Clothilde không mặc váy dài nữa, còn Gilles và Ken cũng bắt chước chạy qua hành lang để ra sân trước, nhờ đó băng nhóm bặm trợn này thường đầy đủ như niên khóa trước.

Tối về nhà, Laure đến xem xét cái bìa đựng những bản phô-tô giấu trong tủ sắp xếp hồ sơ của anh Marc, nhưng không suy đoán ra được điều gì mới.

Chiều thứ Bảy nọ, Laure mời các bạn Quentin, Nicolas, John, Ken, Gaétan, và Ludovic đến nhà chơi. Cả bọn muốn xem hồ sơ. Việc này hơi liều bởi vì thứ Bảy ba má ở nhà. Lấy cớ muốn nghe nhạc, Laure dẫn nguyên đám nhóc vào phòng anh Marc vì hôm nay anh đã đi đánh quần vợt với bạn. Laure điều chỉnh loa máy cassette thật to. Trong khi Ken canh chừng ở cửa, cả đám bu lại xem từng bản phô-tô. Tất cả đều nhìn nhận lần nữa rằng những thứ này rất lạ lùng, nhưng vẫn không biết đó là gì.

- Nói cho cùng thì thầy Marcus cũng có thể là một giáo viên bình thường thôi! - John thở dài thất vọng.

- Cậu cứ nói nhé... Thử hỏi chẳng hạn như thầy Lemeur có khả năng đến những chỗ sang trọng như khách sạn Negresco được không? Được không?

Thầy Lemeur là một trong những giáo viên khối CM 2. Lúc nào thầy cũng mặc một cái áo

mưa sờn cũ. Thầy có biệt tài kể những chuyện khôi hài hoặc những chuyện khó tin làm cho học trò cười lăn cười bò, trong khi mặt thầy vẫn nghiêm trang tỉnh bơ.

- Tớ đã hỏi ba tớ về Négresco. Ba bảo đó là khách sạn mắc tiền nhất thành phố Nice, nằm trên bờ biển Côte d'Azur, nơi các diễn viên điện ảnh và các nhà tỉ phú hẹn nhau đến tắm biển.

- Nếu là cảnh sát, tụi mình sẽ đến Nice hỏi thăm nhân viên khách sạn. Chắc chắn sẽ tìm ra dấu tích.

- Dấu tích gì?

- Ờ thì... thì... sao lại hỏi tớ? Ví dụ bằng chứng về cuộc sống bí ẩn của thầy Marcus!

- Dù sao tại trường này, cuộc sống của thầy là không có gì bí ẩn hết. Thầy dạy lớp CM 1, chấm hết.

- Ờ nhưng sau giờ dạy, cậu có biết là thầy đi đâu không?

- Ờ thì... thầy về nhà...?

- Chắc không? Thật ra không ai biết gì về thầy Marcus, ngay cả chỗ ở của thầy cũng không.

- Đương nhiên thôi vì thầy mới chuyển đến. Nhưng điều cậu vừa nói không ngốc chút nào.

- Đa tạ cô nương! - Gaétan trả lời, hơi hờn một tí.

- Tụi mình phải tìm hiểu xem ngoài giờ dạy thầy Marcus làm gì. - Laure kết luận.

- Tụi mình theo dõi thầy nhé!

Ý này coi bộ hay vì khi theo dõi người nào đó, ta sẽ hồi hộp và cảm thấy hấp dẫn như trong phim. Mùa hè vừa qua, Laure và đám anh em họ chơi trò theo dõi người lớn. Lũ nhóc tì chui xuống gầm giường, len lén mở cửa thật nhẹ, làm cho người lớn giật mình và nổi sùng lên. Người lớn bèn rượt đuổi lũ nhóc chạy có cờ, rồi sau đó mấy nhóc lại tìm chỗ ẩn nấp mới tiếp tục theo dõi. Ta có thể chơi trò này suốt cả ngày không chán.

- Giờ ta phải làm sao nào?

- Mình chia thành từng tổ rồi đổi ca với nhau.

Là người có đầu óc tổ chức, Nicolas phân công: tổ thứ nhất làm gián điệp vào giờ chơi buổi sáng, tổ thứ hai theo dõi lúc ăn trưa, tổ thứ ba hành sự vào giờ chơi buổi chiều, và tổ thứ tư sẽ dò xét vào lúc bốn giờ rưỡi. Như thế nếu có để ý thấy học sinh đi theo mình, thầy Marcus cũng sẽ không nghi ngờ gì vì các tổ luân phiên thay đổi.

- Giỡn mặt! Còn buổi trưa và buổi tối thì sao? Tớ ăn trưa ở căn-tin, còn tối thì mẹ đến đón về... Cậu bảo làm gián điệp là dễ ăn lắm à?

Như thường lệ, khi nào sáng kiến không phát xuất từ mình, thì y như rằng Gaétan phản biện. Laure đề nghị:

- Tớ sẽ làm việc buổi trưa. Tớ sẽ về nhà trễ

một tí nhưng Fatima sẽ không nói gì đâu. Nhưng nếu thầy đi xe thì xem như thua.

- Mình sẽ ghi lại số xe! - John reo lên.

- Ghi lại số xe để làm gì?

- Để tìm xem đây là xe bình thường hay là xe ăn cắp.

- Cậu ngốc thật! (Quả là John đã xem quá nhiều phim cảnh sát hình sự!) Bộ cậu tưởng thầy đến trường mỗi ngày bằng một chiếc xe mất cắp sao? Thầy thông minh hơn thế nhiều!... Điều mình cần là nhờ một người lớn biết lái xe và chịu giúp mình.

- Tớ sẽ nhờ anh Marc...

Laure hơi do dự. Có thể anh Marc chịu giúp, nhưng biết đâu anh lại cười trêu ghẹo?

- Rồi, như thế cậu sẽ nhờ anh Marc đến trường đón vào buổi trưa, và tổ thám sát của cậu sẽ chạy theo xe thầy nhá?

- Để xem anh ấy có bằng lòng không đã, với lại mẹ phải để chiếc 2 CV ở nhà nữa! Không chắc là được, nhưng tớ sẽ cố...

- Còn buổi tối?

- Khâu này căng. Phải tìm một chiếc xe khác. Anh Marc có giúp hết sức thì cũng được buổi trưa, chứ không thể luôn cả buổi tối.

- Để tớ thử hỏi chị tớ xem sao, ngay lúc này chị không đi làm. - Gaétan gợi ý.

- Rồi, mình bắt đầu chia tổ đi! - Nicolas dõng dạc nhắc nhở - Buổi sáng ở trường: Gilles và Ken; buổi trưa tớ đi với Laure...

- Tại sao lại là cậu? - Quentin hét lên.

- Bởi vì sáng kiến này của tớ! Nếu cậu không bằng lòng thì đừng làm gián điệp!

- Để xem tớ có làm gián điệp được hay không nhé!

Nói xong, Quentin đá vào chân Nicolas một cái thật mạnh. Quentin hơi thiếu suy nghĩ bởi vì Nicolas to con hơn. Hai nhóc tì ôm nhau lăn ra đất, vừa thụi vừa hét. Hai nhóm làm ồn đến mức mẹ của Laure phải chạy vào xem việc gì xảy ra. Mẹ ra lệnh ngưng ngay, nếu không đuổi hai đứa về nhà lập tức.

- Và đừng ở trong phòng kín bưng như thế này, các cháu ra ngoài sân chơi cho thoáng, hôm nay trời rất đẹp.

Hình như bậc cha mẹ nào cũng muốn con cái mình chơi ngoài trời cả, riết rồi trở thành cái tật. Cả băng chuyển ngay ra vườn, chọn một góc thảm cỏ xa ngôi nhà để người lớn không nghe thấy kế hoạch bí mật.

- Rồi, bắt đầu chia tổ lại... - Nicolas vừa nói vừa xoa khoé mắt hơi bầm.

- Nhưng cậu không được quyết định một mình! - cả nhóm nhao nhao lên.

- Tụi mình chơi trò tay trắng tay đen xem ai đi với ai.

Ludovic là nhà hiền triết của nhóm, và cũng là đại lực sĩ, cho nên đề nghị của Ludovic khiến cả nhóm yên lặng làm theo. Kết quả tay trắng tay đen là Gilles với Ken thuộc tổ buổi sáng; Laure với John thuộc tổ buổi trưa; Nicolas và Ludovic tổ buổi chiều, tổ buổi tối do Quentin và Gaétan đảm nhiệm.

Cuộc phiêu lưu kỳ thú sắp bắt đầu.

CHƯƠNG 6

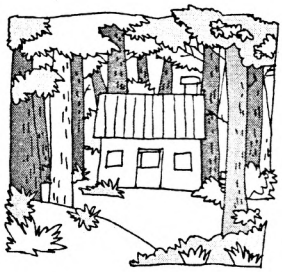

Ngôi nhà trong rừng rậm

Suốt ngày Chủ nhật, lũ nhóc suy nghĩ đến những gì vừa diễn ra. Một vài nhóc rất phấn khích, chẳng hạn như Quentin và Gaétan, một số khác lại hơi lo, như Ken. Về phần mình, Laure mải suy tính vì cô bé biết rằng không dễ gì ngày nào cũng đi học về trễ được. Đến lúc nào đó, Fatima sẽ không bằng lòng và mách mẹ. Muốn theo dõi thầy Marcus thật hiệu quả, ta phải tìm cách khác.

Sáng thứ Hai đến trường, đứa nào cũng có quầng thâm ở mắt. Cả bọn vào sân tìm Gilles với Clothilde để giải thích kế hoạch. Đương nhiên là Clothilde phản đối vì cô bé cũng muốn tham gia. Không có lý gì khi những trò hấp dẫn nhất

lúc nào cũng dành riêng cho ai đó. Cả bọn phải hứa là Clothilde sẽ có vai trò của mình.

Ngay sau đó, Gilles và Ken lên đường thực hiện bước đầu tiên của kế hoạch. Cả hai cảm thấy mình vô cùng quan trọng, cố gắng men sát bờ tường như gián điệp thứ thiệt, hướng tới phần sân có mái che, nơi thầy Marcus vừa đi vừa nói chuyện với thầy Taquet. Phải làm sao nghe được nội dung câu chuyện mà không bị hai thầy phát hiện! Gilles và Ken vờ đổi bi với nhau trong khi chầm chậm đi sau lưng hai thầy. Thầy Taquet tặc lưỡi:

- Một trận tuyệt vời! Leconte chơi quá hay!

- Đúng như thế, nhưng dù sao tôi cũng thấy anh ta còn hơi thiếu tập trung, dễ bị đối phương khích động... tiếc thật. Năm nay thầy cũng đi Roland Garros chứ?

- Xuân nào cũng vậy, tôi mong có dịp dẫn cả lớp theo. Học sinh muốn nhìn thấy các nhà vô địch thật gần, và chúng sẽ cảm nhận rõ hơn nỗ lực của từng vận động viên qua mỗi trận đấu.

- Tôi muốn dẫn học trò tôi đi thăm viện bảo tàng Orsay, nhất là để xem mô hình trang trí nhà hát opéra. Bọn chúng dự định dựng một vở kịch, nếu được xem những mô hình này, chúng sẽ có thêm chất liệu.

- Ý kiến rất hay! À mà nhà cửa của thầy đến đâu rồi? Cuối tuần thoải mái chứ?

- Rất tốt, hầu như tôi không làm việc gì cả: chỉ nghỉ ngơi, nằm đọc sách dưới ánh mặt trời, tập đi bộ một tí. Phải tranh thủ những ngày đẹp trời cuối cùng của năm.

Rõ ràng là cuộc trò chuyện này chẳng có gì hấp dẫn cả, nhưng biết đâu đó lại là dấu tích? Ken và Gilles cố ghi lại những lời thoại.

Sắp đến giờ vào lớp, hai nhóc hiệu triệu cả bọn ở góc sân để kể lại đầu đuôi. Nghe xong, Gaétan thất vọng kết luận:

- Zào! Toàn là những lời bình thường... Rồi các cậu sẽ thấy là mình lầm cả. Thầy Marcus chỉ là giáo viên bình thường thôi...

- Cậu ngốc thật. - Clothilde phản đối - Tụi mình không thể tức khắc khám phá ra mọi thứ. Theo cậu thì thầy Marcus sẽ đến bảo với thầy Taquet rằng: Tôi là tướng cướp đang bị cảnh sát truy lùng, làm ơn giúp tôi trốn... Phải không?

- Hai cậu giữ quyển sổ ghi chép đó đến giờ ra chơi nhé!

Cả bọn giải tán.

Giờ ra chơi còn đáng thất vọng hơn nữa! Thầy Marcus ngồi luôn trong phòng giáo viên để chấm bài. Không có gì để theo dõi cả, tức điên người!

Đến trưa, John tìm gặp Laure và cả hai rình ở sân sau, chờ thầy Marcus từ lớp bước ra.

- Cầu mong anh Marc sẵn sàng đón mình bằng chiếc 2 CV, cầu mong mình đuổi theo kịp...

- Thầy ra kìa!

Thầy Marcus từ từ bước từng bậc cầu thang nhỏ từ trường dẫn xuống đường cái, Laure và John âm thầm đi theo. Thầy qua đường và hướng tới chiếc 205 màu đen.

- Cậu thấy chưa, xe thầy dơ dễ sợ, toàn là bùn cát không! Vậy mà thầy bảo là suốt kỳ cuối tuần không làm gì cả!

- Mình nhanh chân đến chỗ anh Marc đi.

Hai nhóc phi về chiếc 2 CV màu vàng đang nổ máy sẵn.

- Nhanh lên, chiếc 205 đen kia kìa!

- OK, anh thấy rồi, hai nhóc yên nào. Đặt cặp-táp xuống sàn xe rồi ngồi yên nhé.

- Mong là thầy chạy chậm, - John hơi lo vì có tí hiểu biết về ô-tô - Với chiếc 205 thầy vọt một cái là mình mất dấu ngay...

- Không sao đâu, giờ tan trường xe cộ đông đúc, thầy không thể chạy nhanh được đâu.

Chiếc 2 CV dễ dàng chạy theo xe của thầy Marcus. Thầy xuống dốc đến quảng trường Hội đồng xã, quẹo qua Đại lộ, chạy ngang cửa hàng thịt, lò bánh mì, tiệm tạp hóa của bà Le Garrec, bỏ qua sân quần vợt và ra khỏi làng, hướng về Herbelay.

- Thầy đến đó làm gì nhỉ?

- Có lẽ nhà thầy ở Herbelay.

Một chiếc xe tải đang đậu để xuống hàng, Marc buộc lòng phải trả ga, nhường đường cho những chiếc xe đến từ chiều ngược lại.

- Anh nhanh lên nào, chúng ta mất dấu bây giờ!

- Phải xảy ra tai nạn thì các em mới bằng lòng à?

Marc bắt đầu quạu.

Qua được xe tải, chiếc 2 CV tiếp tục lăn bánh về phía Herbelay.

- Không thấy xe thầy đâu... - Laure nhặng lên - Mất dấu rồi... chỉ tại chiếc xe tải cà chớn kia!

Ở đoạn này, đường trở nên hẹp và quanh co. Marc chạy thật nhanh đuổi theo. Mãi đến rìa làng Herbelay mới thấp thoáng thấy chiếc 205. Vào giữa làng, xe rẽ trái về phía rừng. Để thầy Marcus không để ý, Marc cố tình giữ một cự ly khá xa, song vừa qua một khúc quanh thì chẳng thấy chiếc 205 đâu nữa cả. Biến mất.

- Chẳng lẽ nó mọc cánh bay mất?

- Có lẽ nó quẹo đâu đó vào con lộ nhỏ mà ta không để ý... - Marc nói - Anh quay xe lại, chúng ta tìm xem. John nhìn bên trái, Laure nhìn bên phải. Anh cho xe chạy thật chậm...

Hai đứa trẻ nhìn chăm chú hai bên đường. Chiếc 2 CV đã đi qua mấy ngôi nhà rồi nhưng chưa trông thấy chiếc 205. Chợt Laure nhìn thấy

một con lộ nhỏ phía bên phải, cây cối um tùm che khuất.

- Có lẽ trong đó?

- Có thể... Nhưng nếu chạy xe vào thì sẽ bị để ý. Để anh tìm chỗ đậu rồi mình đi bộ.

Laure và John đi sau lưng Marc thành một hàng theo kiểu những chiến sĩ da đỏ, tránh không giẫm đạp lá khô và cành củi mục. Đột nhiên, Marc dừng lại và ra dấu cho hai nhóc đứng yên:

- Anh vừa trông thấy chiếc xe, các em bước đến cẩn thận... Nhìn giữa lùm cây kìa.

Cả bọn bước thật nhẹ, vạch mấy cành lá thấp của cây lật, và trông thấy một ngôi nhà nhỏ xinh xắn màu trắng nằm giữa mảnh vườn. Đó không hẳn là mảnh vườn với thảm cỏ được cắt xén tử tế, với từng luống hoa được chăm sóc đàng hoàng, mà là dạng một khoảng trống giữa rừng cây để cho cỏ mọc tự do. Và nằm ì trước ngôi nhà xinh xắn ấy là chiếc 205 vấy bẩn.

- Chúng ta tìm ra rồi!

- Công nhận giấu giếm kỹ thật!

- Anh Marc thấy chưa, xe của thầy đầy bùn đất, giống như vừa đua việt dã vậy. Thầy Marcus khẳng định với thầy Taquet rằng cuối tuần qua mình không ra khỏi nhà, vậy là thầy đã nói dối!

- Đừng vội kết luận như thế. Biết đâu thầy không siêng rửa xe, thế thôi. Chúng ta cứ tiếp tục quan sát, ghi chú tất cả thông tin, rồi sau

đó mới suy đoán. Giờ đã trễ rồi, mình phải về thôi. Hai em ra xe đi!

Mười phút sau, cả ba về đến Montaigu. Marc cho John xuống trước cửa nhà (chẳng hiểu Ken đã phải giải thích với mẹ như thế nào về việc John về muộn đây?), sau đó cả hai vội vàng chạy về nhà ngồi vào bàn ăn. Fatima thắc mắc:

- Hai anh em làm gì mà về trễ vậy? Đã gần một giờ rồi, Laure sẽ không kịp ăn để đi học. Dạo này giờ giấc của hai người đáng phiền lắm đó!

CHƯƠNG 7

Những người khách bí ẩn

Chiều hôm đó đến phiên Nicolas và Ludovic làm gián điệp. Cả hai hết sức thất vọng. Trước hết, thầy Marcus bị trễ giờ dạy. Chuông đổ xong một lúc thầy mới vào, rồi ba chân bốn cẳng leo lầu, vừa chạy vừa hét cho học sinh vào lớp. Sau đó suốt giờ ra chơi, thầy đi đi lại lại trong sân nói chuyện với cô hiệu trưởng (không dễ gì đi theo dõi nghe ngóng mà không bị phát giác), bàn về việc tổ chức việc học quý này: khi nào học tiếng Anh, ngày nào đi hồ bơi, đi tập thể dục, ngày nào mời phụ huynh họp v.v... Toàn là những chủ đề chán ngấy.

Nicolas và Ludovic cho rằng phiên theo dõi

của mình không lợi ích gì hết. Hơn nữa hai em lại sợ hú hồn khi cô hiệu trưởng thình lình quay lại. Lúc ấy, Ludovic đi rất gần cô nên hơi bị bất thần, suýt nữa là ủi vô luôn.

- Ủa mà? Ludovic này, sao em cứ lẩn quẩn theo cô như thế? Đi chỗ khác chơi đi!

Thấy cô hiệu trưởng cáu lên, Ludovic đỏ rừ cả mặt. Để thầy Marcus không nghi ngờ, Nicolas phải một mình theo dõi thầy từ lúc đó cho đến cuối giờ ra chơi. Lần này, Nicolas giữ cự ly khá xa để không ủi vào cô hiệu trưởng. Tất nhiên như thế sẽ khó nghe ngóng hơn, nhưng dù sao nội dung trao đổi chẳng có chi lý thú cả. Nicolas chỉ ghi nhận được những từ như: lớp học, thời khóa biểu. v.v..., hoàn toàn không bí ẩn chút nào. Không thể chứng minh "tội trạng" của "đối tượng".

Như đã giao ước, đúng bốn giờ rưỡi, chị của Gaétan chờ trước cổng trường trong chiếc ô-tô nhỏ màu trắng. Gaétan và Quentin rất sốt ruột vì cô hiệu trưởng (chẳng may cũng là cô đứng lớp) chưa cho lớp ra về, mặc dù chuông đã đổ. Cô tiếp tục giải thích cho lớp biết cách những người tiền sử dùng đá chế thành dụng cụ. Gaétan và Quentin chả thèm quan tâm đến người tiền sử, mà điều quan trọng hàng đầu bây giờ là người Marcus! Người này sẽ ra khỏi cổng trường và đi mất. Hai đứa cứ như ngồi trên ổ kiến lửa, nhóng lên nhóng xuống nhìn qua cửa sổ xem các lớp CM 1 tan hết chưa.

- Gaétan! Em làm ơn ngồi yên chừng một phút nữa được không? Em và Quentin, hai đứa bị phạt ra sau cùng vì không chịu ngồi yên!

Khỉ thật, khỉ gấp đôi! Lần này chắc chắn là mất dấu đối tượng rồi. Ngoài đường, chị của Gaétan không biết tại sao mấy đứa trẻ vẫn chưa ra, và vì cô không biết mặt thầy Marcus nên không chú ý đến chiếc 205 đang từ từ lăn bánh. Đến khi lũ trẻ ra đến nơi thì thầy Marcus đã biến mất sau khúc quanh.

- Ngốc ơi là ngốc! Họa hoằn lắm mới có xe, có người lái mà không theo dõi được, thật tức điên người!

- Rồi bây giờ biết tìm đâu?

- Có lẽ thầy đã chạy thẳng về nhà.

- Mình đâu biết nhà thầy, hồi trưa này là ca của Laure và John.

- Vậy mình đến hỏi các cậu ấy đi!

Muốn hỏi thì phải đuổi theo bởi vì Laure và John cũng đã về rồi. Chị của Gaétan biết nhà Laure vì đã từng chở em mình đến đó chơi vài lần. Chị vừa lái xe vừa quan sát những cô bé nào có tóc vàng thắt đuôi ngựa. Đến khi gặp thì Laure đã về gần tới nhà.

- Laure, Laure, lại đây!

- Ủa, các cậu không đi theo thầy Marcus à?

- Tụi tớ ra khỏi lớp trễ quá, thầy đi mất rồi.

Nhà thầy ở đâu?

- Làng Herbelay, trong rừng.

- Được, nhưng rừng bao quanh Herbelay thì rộng lắm, đích xác ở chỗ nào?

- Tớ lên xe đi cùng, tớ sẽ chỉ các cậu.

Nói xong, Laure nhảy phóc lên xe. Chiếc xe màu trắng chạy vù vù về hướng Herbelay. Laure tự nhủ đến giữa làng không được nhầm lẫn: quẹo trái tại ngã tư đầu tiên, sau đó hướng về rừng.

- Chị chạy chậm thôi... Để em nhớ lại... Một con lộ nhỏ giữa lùm cây lật... Không phải ở đây... Không, xa hơn tí nữa... Đó đó, chị chạy chậm nữa, đây... hình như đây nè. Mình phải đậu xe cách xa, nếu không người ta sẽ để ý. Mình đi bộ...

Chị của Gaétan đậu xe trong rừng, từ ngoài đường nhìn vào không thể thấy. Mọi người rón rén từng bước, Laure dẫn đầu, chị của Gaétan bọc hậu. Hai đực rựa hết sức phấn khích nên chị phải luôn miệng bảo chúng im lặng. Cả bọn đến chỗ cây lật mà hồi trưa này Laure và John từng nấp. May thay, thu mới bắt đầu và lá cây vẫn còn khá um tùm, tạo thành bức bình phong không chỉ giữa bọn trẻ và ngôi nhà, mà còn với đường lộ nữa. Phản xạ đầu tiên của lũ nhóc là tìm chiếc 205 bụi bặm: không thấy.

- Thầy không có ở đây.

- Chắc thầy đi mua thức ăn.

- Còn lâu! Thầy đâu thèm mua thức ăn, thầy ăn ở nhà hàng! Cậu có nhớ là thầy ở khách sạn ở Nice không? Giàu như thầy thì đi ăn nhà hàng mỗi ngày.

- Vậy chắc thầy đang dự cuộc họp bí mật với những thành phần đáng ngờ! Cũng tại cô hiệu trưởng làm hỏng hết mọi việc!

- Im nào, hình như trong nhà có người!

- Đùa hoài, trước nhà không có xe, còn cửa ra vào thì đóng kín!

- Im đi đồ ngốc, mở mắt to ra mà nhìn: có gì động đậy sau kính cửa sổ kìa!

Bốn bạn trẻ chăm chú quan sát các cửa sổ lắp kính thật to, trổ ra hàng hiên. Nhìn qua kính có thể trông thấy nhiều ghế bành bọc da nâu, một bàn xa-lông đầy báo chí, và ở cuối phòng hình như có nhiều kệ sách và một máy truyền hình.

- Chị thấy có gì đó màu sáng đang di chuyển phía sau ghế bành.

- Còn em không thấy gì cả, mờ mờ ảo ảo... Em bỏ quên kính trong cặp rồi. - Gaétan càu nhàu.

- Cậu đúng là gián điệp tiếu lâm. Gián điệp không thấy đường!

- Các em có im đi không? Bị phát hiện bây giờ!

- Kìa, phía bên trái kìa! - Laure thốt lên - Em

thấy có người mặc áo màu trắng... đó, ổng đang lục lọi mấy quyển sách.

- Đúng rồi, - Gaétan nói - tớ thấy rồi... hơi mờ nhưng tớ cũng thấy.

- Ông ta có vẻ vội vàng... Ổng lấy sách ra dốc ngược xuống, đặt vào chỗ cũ rồi lấy quyển khác ra dốc xuống... Ổng làm lẹ thiệt, giống như đã được huấn luyện trước.

- Ê, có một ông nữa kìa!

Trong phòng có thêm dáng người thứ hai. Hình như hai người hội ý nhanh rồi người thứ hai biến mất ở cuối phòng. Người thứ nhất tiếp tục công việc lục lọi sách thật nghề, thật chuyên nghiệp. Đột nhiên có tiếng động cơ ô-tô làm lũ trẻ giật mình, vội vàng nằm rạp dưới lùm cây lật.

Chiếc 205 xuất hiện ở đầu con lộ. Trong nhà, hai người kia có lẽ cũng đã nghe thấy. Người đàn ông lục sách lẻn đi, bọn trẻ nghe tiếng cửa đóng ở phía sau nhà, sau đó là tiếng bước chân giẫm gãy cành cây. Hai kẻ lạ mặt trốn đi bằng ngõ vào rừng.

Thầy Marcus xuống xe, bước lên thềm tam cấp, mở cửa và dừng lại một lúc ngay ngưỡng cửa, có vẻ như ngạc nhiên và cảnh giác. Thầy bước trở ra vườn và quan sát chung quanh. Lũ trẻ sợ hãi nằm sát đất như muốn độn thổ. Nhưng thầy có vẻ không quan tâm hướng đó. Thầy lại quét tia nhìn quanh nhà, rồi rút ở hông ra một

vật màu đen hơi dài, sau đó mới cẩn thận tiến vào nhà.

- Thấy chưa, thầy có súng, súng ngắn!

Quentin sướng như lên tiên.

- Có im mồm ngay đi không, cậu muốn ăn đạn hả?

Bọn trẻ thấy thầy di chuyển trong phòng khách thật chậm, rồi bước tới chỗ kệ sách, đưa tay sờ soạng. Bỗng thầy dừng tay như thể đoán được điều gì đã xảy ra. Thầy liền phóng ra cửa và chạy quanh nhà một vòng. Bọn trẻ nghe thầy... chửi thề:

- Điêu thật là điêu... chúng chuồn cả rồi!

Rồi thầy bước vào nhà đóng sầm cửa lại.

- Cậu đoán thầy có trở ra không?

- Làm sao biết được, chờ chút xem.

- Nếu bắt gặp tụi mình, thầy sẽ bảo mình là lũ trộm, lúc đó rất nguy hiểm!

Với những gì liên quan đến choảng nhau thì trí tưởng tượng của Quentin rất phong phú. Laure bắt đầu lo:

- Giờ trễ quá rồi, phải về thôi. Fatima sẽ cáu lên đó.

Nhóm "gián điệp" nhí bò từ chỗ nấp ra đến đường lộ, sau đó vắt giò lên cổ mà ùa vào xe. Mũi của Gaétan đen xì vì lúc nãy cố sức áp sát đất để trốn. Quần của Laure bẩn hết chỗ nói

và còn bị toạc hết một chỗ. Đầu gối Quentin trầy tùm lum. Nhóm chiến sĩ này hào hùng thật đấy! Lũ nhóc tuy hãy còn sợ nhưng vẫn hết sức tự hào. Lần này, chúng đã chắc mẩm rằng thầy Marcus không phải là ông giáo bình thường: Có bao giờ các cậu thấy giáo viên lên lớp với súng lận lưng không?

*

* *

Laure bị mắng vì Fatima hết sức lo sợ khi cô bé về quá trễ như thế. Fatima đã đi tìm khắp làng và điện thoại đến nhiều gia đình quen biết. Laure phải nói dối là mải mê chơi với Gaétan và Quentin ở khu rừng sau lưng trường học, thành khẩn xin lỗi vì đã làm Fatima lo âu, long trọng hứa là sẽ không tái phạm.

Laure tự hỏi lần sau khi đi theo dõi thầy Marcus, mình còn phải bịa ra chuyện gì nữa đây!

CHƯƠNG 8

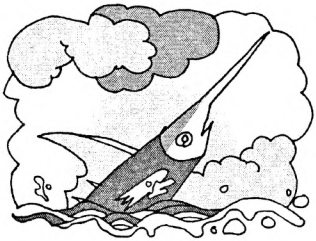

Cô giáo lên cung trăng

Hôm sau, một ngày thứ Ba, may thay mọi việc có vẻ trơn tru hơn. Đây là ngày Laure phải ăn trưa ở căn-tin và giáo viên trực buổi trưa lại là thầy Marcus. Thứ Ba hàng tuần, hầu hết học sinh đều dùng bữa tại trường. Có lẽ phụ huynh muốn sắp xếp ngày này để đi mua sắm, nhờ vậy băng nhóm gián điệp nhí gặp nhau đủ mặt trong sân chơi. Nicolas tuyên bố:

- Giờ mình phải tính xem làm gì đây, chứ theo dõi hoài cũng khó khăn lắm. Năn nỉ anh chị làm tài xế hoài không được đâu.

- Mình tìm tài xế khác...

- Tớ suy nghĩ rồi: mình chỉ quen có anh Marc và chị của Gaétan là người lớn biết lái xe, lại

có mặt ở Montaigu lúc này, và sẽ không khai báo điệp vụ của mình cho ba mẹ biết.

- Nếu không tiếp tục theo dõi thì làm sao biết thêm chuyện này chuyện nọ của thầy?

- Tụi mình có thể... lục nhà thầy... - Gilles e dè đề nghị.

- Cậu điên chắc! Mình sẽ rủi ro ăn đạn của thầy, hoặc là chạm trán với hai tên lạ mặt kia! Không được, nguy hiểm lắm!

Từ khi chứng kiến cảnh tượng ngày hôm qua, bỗng dưng Gaétan hết sức thận trọng.

- Nhưng tớ nghĩ là lục lọi nhà thầy cũng không phải là ý tồi... - Laure đăm chiêu - Trong khi lục lọi, mình phải biết chắc là thầy đang ở đâu và có thể về nhà không...

- Dễ ợt, tụi mình phân công hai cậu canh chừng, rồi trao đổi với nhau bằng máy bộ đàm với cậu nào đang hành sự.

- Không được! Cậu xem phim của Belmondo nhiều quá rồi... Những máy bộ đàm của mình chỉ hoạt động khi nào cậu ở ngoài vườn nói chuyện với ai trong nhà kìa! Chứ hơn mười mét là khỏi nghe thấy gì luôn. Máy mình là máy đồ chơi chứ bộ là máy xịn của cảnh sát hả?

- Thì mình tìm máy thật, mạnh hơn.

- Tìm ở đâu? Mà chúng rất đắt tiền!

Trong khi bọn con trai cãi nhau thì Laure suy tính...

- Có lẽ tớ có cách... Theo các cậu thì lúc nào mình biết đích xác là thầy Marcus ở đâu, đích xác là khi nào thầy ra về?

- Ờ... thì lúc mình... ở trường!?

- Đúng vậy, mình sẽ đến lục nhà thầy trong giờ học.

- Ý hay đó, nhưng nếu mình nghỉ học thì ai sẽ viết thư bảo lãnh đây?

- Có thể nhờ anh Marc hoặc chị của Gaétan.

- Anh chị sẽ không bằng lòng đâu!

- Tớ biết giả tuồng chữ của mẹ... - John hùng hồn - Mẹ tớ viết chữ xấu lắm, càng dễ bắt chước, mà viết trên tấm danh thiếp thì cô giáo không biết đâu...

- Như thế là liều quá...

- Muốn bắt được cọp phải vào hang! - Gaétan hất mặt lên trích dẫn.

- Trên danh thiếp có in sẵn tên phụ huynh, chỉ chừa một chỗ đủ viết vài chữ, chắc được đó...

- Vậy thì chừng nào làm?

- Chiều thứ Năm, tụi mình lấy xe đạp giả vờ đi học nhưng lại hẹn nhau trước lò bánh mì. Từ đó mình đi thẳng đến nhà thầy.

- Tớ thì không được rồi, bởi vì mẹ không cho tớ đến trường bằng xe đạp. - Laure tiếc nuối.

- Vậy thì thứ Tư cậu đến nhà Nicolas chơi

rồi bỏ quên xe đạp ở đó, hôm sau cậu chỉ việc lấy về!

- Không vấn đề gì, - Nicolas khẳng định - mẹ tớ đi làm vào lúc một giờ rưỡi sau khi đưa tớ tới trường. Tớ giữ chìa khóa nhà vì mãi sáu giờ mẹ mới đi làm về. Tụi mình có thể ghé qua lấy xe đạp.

- Rồi, cậu nào có thể đến thì hẹn nhau trước lò bánh mì lúc hai giờ kém mười lăm ngày thứ Năm. Bây giờ mình phải xem thầy Marcus đang làm gì.

Với vẻ mặt của những người đang có âm mưu lớn lao, cả bọn kéo nhau ra sân sau, nơi thầy Marcus đang trực nhật giờ ra chơi. Thầy rất bận vì đang chuyện trò với cô Legentil, cô giáo trẻ trung xinh đẹp của Laure. Có lẽ thầy kể chuyện gì đó vui lắm hay sao, vì bọn nhóc thấy cô cười hết mình. Thầy cô vừa đi vừa trò chuyện, không để ý đến lũ học sinh đang vờ đi đi lại lại quanh mình, những gương mặt ngây thơ cố gắng ra vẻ "không có gì", nhưng thật ra đậm đà mùi... làm bộ. Thầy đang kể chuyện đánh bắt cá kiếm:

- Con cá rất to. May thay trước đó tôi đã cột chặt người vào ghế, nếu không nó đã lôi tôi xuống biển.

- Ô!

- Nó vùng vẫy lâu lắm, thuyền chúng tôi theo dấu nó rẽ sóng. Tôi quay ống quấn dây câu như điên, nhưng cũng rất sợ nó sút ra, bởi

vì nếu dây nhợ quá căng thì sẽ làm rách mép nó, xem như mất luôn. Tuy nó bị thương nhưng vẫn tự do vùng vẫy. Do đó mình phải để lỏng dây một chút và luôn cho thuyền theo nó. Nhưng trong lúc đó thì nó bơi hết cỡ, rồi nhảy khỏi mặt nước để thoát thân. Cô tưởng tượng xem con cá rất đẹp khi phóng lên không trung, với cái mũi như lưỡi kiếm, còn cái vây lưng giống như cánh buồm căng gió!

Mặt cô Legentil ngời lên thán phục.

- Cuộc chiến đấu như thế kéo dài hai giờ đồng hồ. May thay chiếc thuyền cũng chạy nhanh. Tôi ghì chặt cần câu, chân chống cứng vào lan can mạn thuyền, các cơ bắt đầu bị chuột rút... Cuối cùng khi con cá chịu thua thì tôi cũng giống như người chết rồi. Kéo nó lên thuyền cân đo thử mới biết là tuyệt vời: nặng 83 kg, dài 2,7 m!

- Hy vọng là thầy có chụp hình lưu niệm!

- Tất nhiên! Tôi sẽ mang cô xem. Tôi có chụp cả cảnh chợ ở Dakar, cô có thể cho học sinh xem.

Bọn trẻ cũng hết sức thán phục, và trong phút chốc, chúng quên rằng người câu cá lão luyện đó có thể là một tên cướp nguy hiểm. Ludovic lè lưỡi:

- Dù sao thầy cũng có thớ thật! Chiến thắng một con cá kiếm 83 kg sau hai giờ quần thảo, đáng đồng tiền à nha. Mùa hè vừa rồi, con cá to nhất mà ba tớ câu được là con cá đối nặng

1,5 kg, thế mà ba đã vô cùng tự hào rồi!

- Thầy quả là dân thể thao thứ thiệt.

- Và là nhà tỉ phú - Laure nói tiếp.

- Tỉ phú?

- Các cậu biết đi câu ở châu Phi tốn hết bao nhiêu tiền không? Ông cậu của tớ vừa đi câu ở đó năm ngoái. Nhưng nhà cậu giàu, cậu có cả xe hiệu Porsche. Tớ muốn nhà mình cũng mua một chiếc, nhưng mẹ hỏi tớ khùng rồi hả, vì đó là xe của tỉ phú. Ba cũng muốn đi câu cá kiếm với cậu, nhưng ba vừa nói vừa cười là khi nào trúng số độc đắc đã. Các cậu thấy rõ ràng thầy Marcus là tỉ phú rồi phải không?

- Thì tớ đã chẳng bảo các cậu rằng thầy không phải là giáo viên bình thường rồi còn gì! Quentin lúc nào cũng muốn chứng tỏ mình có lý cả.

Chuông căn-tin reo inh ỏi.

Suốt bữa ăn, thầy Marcus và cô giáo của Laure tiếp tục nói chuyện hết sức sinh động. - Quentin cười nhạo:

- Ô kìa, hai người này dính lấy nhau hay sao...

Chiều hôm đó ở tiết Toán, lớp cô Lengentil hết sức ồn ào. Trong khi cô dạy cho lớp CE2 cách làm toán nhân hai số, lẽ ra lớp CM2 phải giải bài toán đố. Nhưng bọn này lại bàn bạc trận bóng đá tối qua, cãi nhau và khoa tay múa chân. Thông thường thì cô đã nổi giận ngay, nhưng hôm đó hình như cô không nghe thấy

gì cả, thậm chí khi ghi bài toán nhân lên bảng, cô còn nhầm, cô viết số đơn vị dưới số hàng chục. Gilles nói nhỏ vào tai Laure:

- Cô lên cung trăng.

- Hoặc đang ở châu Phi, đánh bắt cá kiếm... - Laure thì thầm.

- Laure lên bảng ngay!

Khỉ thật, cô bắt gặp mình đang nói chuyện!

Trong khi Laure đang đổ mồ hôi hột trên bục gỗ, cố gắng giấu mấy ngón tay đang xòe sau lưng để mọi người không phát hiện là mình bí bảng cửu chương 7, chợt có người gõ cửa lớp. Lại là thầy Marcus! Thầy trao cho cô Legentil một phong bì khá to:

- Đây là những tấm ảnh tôi nói khi nãy, tôi để sẵn trong cặp.

- Cảm ơn thầy nhiều.

Mắt cô giáo long lanh hẳn:

- Thầy chịu khó quá, lát nữa tôi sẽ gửi lại.

Cô mở phong bì ra chăm chú ngắm nghía mấy bức ảnh. Cô hoàn toàn quên khuấy Laure đang đứng im như pho tượng, không dám nhúc nhích vì sợ cô cho làm thêm một bài toán nữa. Lúc này, một mẩu phấn từ gờ tấm bảng đen chợt lăn tòm xuống đất, cô Legentil giật mình:

- Ủa Laure, em đứng đây làm gì?

- Dạ... em làm toán nhân ạ.

- Toán nhân...? À phải, xem nào, kết quả là 878... tốt... thôi em về chỗ.

Laure nhẹ nhõm về chỗ ngồi.

- Cậu làm sai rồi! - giọng nói kiêu ngạo của Bertrand vang lên sau lưng Laure.

- Làm sai thì sao nào, cô giáo bảo tớ làm đúng.

- Cô giáo đang trên cung trăng... Tớ vừa thử lại bằng máy tính bỏ túi, kết quả là 888.

- Im đi đồ ngốc, nếu không cô giáo phạt bây giờ!

- Đúng đấy, - Anne-Charlotte xác định - tớ cũng thử lại rồi, Bertrand có lý, cô giáo đang mơ màng...

- Vâng, cô đang mơ - Laure nói - Cô mơ thấy mình đi câu cá kiếm ở châu Phi, vâng...

Laure chợt nhận ra sự thật hiển nhiên là cô giáo đang yêu. Yêu ai? Đương nhiên là yêu thầy Marcus!

CHƯƠNG 9

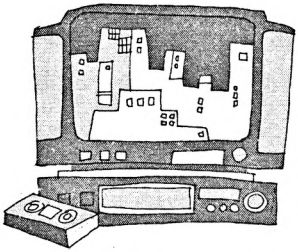

Siêu nhân gì mà kỳ vậy?

Vào lúc hai giờ kém mười lăm ngày thứ Năm, cả bọn tập trung đông đủ trước lò bánh mì. John và Ken cưỡi hai chiếc xe đạp đỏ y chang nhau, Quentin đi xe việt dã, đầu đội mũ bảo hộ (tay này lúc nào cũng muốn đóng vai cascadeur!), Nicolas, Laure, Gaétan (còn cậu này thì thoát được căn-tin vào giờ chót), Ludovic, Gilles, và ngay đến cô bé Clothilde nhút nhát cũng có mặt. Thật là đông đảo. May thay vào giờ này lò bánh mì đóng cửa, nếu không bà chủ Annie đã để ý. Nicolas ra lệnh:

- Chúng ta lên đường và phải giữ im lặng. Tớ đi trước, còn cậu, Ludovic, cậu bọc hậu. Các cậu phải chạy hàng một thật thẳng thớm để không

vướng ô-tô. Con lộ đi đến làng Herbelay rất hẹp, nếu ta làm gì đó ngốc nghếch lỡ đổ bể, sẽ lòi ngay ra vụ trốn học.

- Thưa má, vâng ạ! - Quentin trêu Nicolas và làm cho chiếc xe việt dã nhảy cà tưng.

- Quentin, cậu thôi ngay trò khỉ, lần này là nghiêm chỉnh đấy!

Cả nhóm ngoan ngoãn xếp thành hàng dọc từ từ ra khỏi làng và tiến về phía Herbelay. Đường tuy không mấy xa nhưng rất dốc, đã có tiếng kêu ca:

- Ê, như thế này đâu gọi là đi xe đạp, phải gọi là leo núi mới đúng.

- Cậu cứ đứng lên pê-đan, dễ đạp xe hơn.

- Sao không trả số lại, cậu đùi thế? Zời ơi sao cậu để số lớn nhất?! Số này đổ dốc thì được, chứ leo dốc thì khốn!

- Ê coi chừng, cậu đang chàng ràng quá đấy, đạp nhanh tí nữa, kẻo lại vướng vào bánh xe trước của tớ!

Nicolas giận đỏ mặt:

- Không thể tin nổi! Các cậu nhão quá! Cứ y như là đoàn nghỉ hè tập thể vậy! Trật tự một tí coi nào!

- Ê tên hướng dẫn viên kia, mi làm ta mệt mỏi lắm rồi nhé... Mi có xe đạp "cuộc", khung sườn nhẹ, lại có cả bộ đề, tha hồ múa may... Còn ta phải mượn con khủng long già của bà

chị nè, nặng "chết men" lại còn rên cót két...

- Tụi mình tới Herbelay rồi, giờ các cậu im mồm cho, kẻo người ta lại để ý.

Hàng ngũ lập tức im phăng phắc! Các nhóc tì nhanh chóng đạp xe qua khỏi lối vào làng, mà vào đầu giờ trưa này không một bóng người. Quẹo sang lộ xuống bìa rừng. Gần đến nhà thầy Marcus, Nicolas dừng xe và ra hiệu cho các bạn làm theo.

- Tụi mình giấu xe xa xa một chút rồi đi bộ lại cho kín đáo. Sau đó sẽ phân công. Phải có hai người canh chừng, một để xem có ai đến từ phía đường lộ không, một để cảnh giác phía khu vườn, trong khi đó những người còn lại thì lùng sục ngôi nhà. Không được làm đổ vỡ món đồ nào hết.

Nicolas quả có nhiều đức tính chỉ huy. Bọn nhóc giấu xe dưới những cành thấp các cây lật ngay ngoài đầu đường. Xong xuôi, cả nhóm tiến về phía nhà thầy Marcus.

- Ai muốn làm lính gác?

Không ai cả. Ai cũng muốn thám hiểm căn nhà, rõ ràng thú vị hơn là canh gác ngoài vườn.

- Thôi được, tay trắng tay đen.

Đây là giải pháp duy nhất được cả nhóm nhất trí. Vận rủi chỉ ngay Gaétan và Ken. Hai nhóc này đương nhiên không hài lòng, nhưng Quentin đã kịp rút túi ra hai chiếc mũ màu đen tuyệt

đẹp, loại có thể trùm cả đầu và mặt.

- Hai cậu trùm cái này lên để mọi người không nhận ra mình.

Mấy cái lỗ của mũ trùm khoét không đúng vị trí hai mắt, hơn nữa chụp cái này lên ngộp ngạt vô cùng, nhưng cả hai đều chấp nhận vì như thế trông rất giống gián điệp chuyên nghiệp.

Bảy người kia từ từ tiến vào vườn. Cửa trước khóa, mấy cánh kính cửa sổ cũng khóa. Cả bọn đi một vòng quanh nhà. Phía sau nhà bếp nhìn ra rừng. Cửa cũng khóa nhưng may thay cánh cửa sổ kính khép chưa hết. Laure nói nhỏ:

- Để tớ thử thò tay vào xoay cái hột xoài xem sao.

Nhờ có học thể dục nhào lộn nên Laure rất dẻo. Cô bé dán người sát vào tường, thò tay vào khe hở, nhưng chỉ vừa chạm tới cái hột xoài thôi.

- Chật quá, tớ khó nắm trúng... cứng quá!

Tuy không thể dùng cả bàn tay nắm hết cái hột xoài nhưng khi cong tay đấm nhẹ từng cái, cuối cùng Laure vẫn làm cho cái hột xoài nhúc nhích và xoay đi.

- Rồi, giờ các cậu vào đi.

Các nhóc tì lần lượt leo lên gờ cửa sổ rồi nhảy vào nhà bếp khá bề bộn, sơn hai màu vàng và trắng.

- Đúng là ông thầy này không chịu dọn dẹp gì cả! Ít ra cũng phải chịu khó rửa chén chứ! -

Vốn là người ngăn nắp, Clothilde chỉ trích ngay.

- Đúng là con gái! - Quentin chế diễu - Cậu muốn làm gián điệp theo dõi một tên cướp, giờ đây bỗng dưng cậu lại muốn làm... nội trợ!

- Đừng có tài lanh nữa, ông tướng! - Nicolas ra lệnh - Bây giờ tụi mình phải làm việc hiệu quả: Gilles và John lên lầu lục soát. Quentin và Clothilde sang phòng khách, còn Laure và tớ sẽ xuống tầng ngầm.

- Mà tụi mình tìm cái gì?

- Thì tớ cũng không biết đích xác... Mình tìm giấy tờ khả nghi, hình ảnh, súng ống, nữ trang, tài liệu bí mật...

- Làm sao biết đó là tài liệu bí mật?

- Thì phải có linh tính, phải biết đánh hơi chứ... Tất cả những gì có vẻ quan trọng, mình cứ cầm lấy, sau đó tập trung nghiên cứu.

Bọn nhóc phân tán mỏng. Không lâu sau căn nhà vang lên nhiều tiếng động như âm thanh tủ bàn ghế di chuyển, ngăn kéo ra vào, tiếng ô à ủa ạ v.v... Từ phòng khách, giọng Quentin vang lên:

- Tớ tìm thấy hình ảnh câu cá kiếm, lấy không?

- Ừ lấy đi, có thể là dấu tích đấy... Biết đâu thầy Marcus đã gặp gỡ nhiều người quan trọng ở châu Phi.

- Wooa! Thầy có quần áo pyjama bằng lụa, trên ngực có thêu! - John hét ỏm tỏi từ lầu một.

- Tớ tìm thấy sổ ghi số điện thoại... - Clothilde nhỏ nhẹ.

- Cái đó rất quan trọng, cậu cầm đi!

Từ tầng ngầm, Nicolas chỉ huy cuộc hành quân. Laure quan sát tất cả những thứ hằm bà lằng quăng tứ tung ở đây: bàn ghế cũ hôi mốc, chai lọ rỗng đầy bụi bặm, vài chai còn nước nằm trong góc, mấy chiếc va-li... Cô bé tò mò tiến lại xem. Chiếc to nhất màu xám rất cứng cáp, dán nhãn thuộc nhiều quốc gia khác nhau. Thầy Marcus quả là khách lữ hành!

Tầng ngầm này nhiều đồ thật, nhưng không có gì khả nghi cả. Laure tiếp tục lục soát, một tay giở mấy tấm nệm cũ, banh các giỏ xách xác xơ, tay kia bụm mũi che bụi. Chợt có tiếng reo từ tầng một:

- Các cậu lên xem phòng làm việc của thầy trên này. Có cái truyền hình thứ hai, đầu vidéo thứ hai, một đống băng cassette, thầy trang bị đầy đủ thật!

Bọn trẻ ùa lên lầu. Phòng làm việc trông khá tiện nghi, có cái ghế bành lớn bọc da, một bàn buy-rô, một ghế ngồi, nhiều kệ để đầy sách, đĩa, băng cassette và hồ sơ để ngăn nắp. Trên bàn xa-lông trước ghế bành là máy truyền hình và đầu vidéo.

- Kỳ quá, ở dưới nhà đã có cái truyền hình lớn và cái đầu máy rồi. Thầy ở có một mình mà cũng chịu trang bị dữ héng.

- Cậy thấy không, phòng này không có cửa sổ.

- Ừ nhỉ... chắc là căn phòng bí mật để ẩn mình khi nào không muốn người khác gặp mặt.

- Ê nhìn này, thầy có cả băng *Superman IV* nữa!

- Wooaaa! Thầy siêu thiệt! Tớ đã nhờ ba mướn cuộn này nhưng cửa hàng bảo chờ vài tháng nữa, vì phim nhựa chỉ mới vừa ra rạp...

- Lỡ đây là băng dỏm thì sao?

- Muốn biết thì đút vào đầu vidéo!

John rất rành ba thứ máy móc này nên chẳng lâu sau đã sửa soạn xong. Mấy nhóc tì ngồi thành hình bán nguyệt quanh màn hình, chăm chú nhìn từng khung ảnh lướt qua: khu nhà cao tầng Manhattan nhìn từ trên không, sau đó ống kính quay phim chĩa xuống văn phòng báo *Daily Planet*, nơi phóng viên Clark Kent (tức là Siêu nhân giả danh) làm việc.

- Ủa đây đâu phải phim *Siêu nhân* mới nhất? Tớ xem phim này rồi, phải bắt đầu bằng cảnh vũ trụ, trên đó có phi thuyền không gian của Nga đang hỏng máy.

Khung cảnh trong phim đột nhiên thay đổi.

- Các cậu nhìn kìa, hình như là làng Montaigu! Kìa kìa, đó là đại lộ, bên kia là bưu điện, và ngõ ra vào của S.O.D.I.P.

- S.O.D.I.P. là gì?

- Cậu biết rồi, đó là các văn phòng nằm ở tầng ngầm của bưu điện, dưới đó rất nhiều người làm việc. Sáng nào cũng có xe ca ngừng cho nhân viên xuống, làm cho kẹt xe lúc tụi mình đi học đó, nhớ không? Mẹ luôn bảo rằng tớ đến trường trễ là vì chiếc xe ca của S.O.D.I.P. làm ùn tắc giao thông.

- Thì đây, hình ảnh trên máy cho thấy chiếc xe ca vừa ngừng, và hàng tá người xuống xe đổ xô về phía S.O.D.I.P.

- Lạ thật... máy quay tất cả mọi người, người này rồi đến người kia.

- Phim *Siêu nhân* này chán quá! - Quentin càu nhàu.

- Ngốc ơi là ngốc, cậu thấy rõ đây không phải là phim *Siêu nhân* mà. Người ta quay cảnh này cảnh kia trong làng Montaigu, ghi chồng lên phim *Siêu nhân* cũ...

- Bây giờ là cảnh những người khác đến bằng xe du lịch... Hình như máy quay muốn thu hình những người lái xe hoặc đang ngồi trong xe...

- Có nhiều người khác đi bộ đến.

- Khỉ thật, lại chiếc xe ca đổ nhân viên xuống. Người ta đã sao chép đoạn băng này nhiều lần.

- Không, không phải... Cậu nhìn kỹ xem, không phải cùng ngày hôm đó. Mình đang xem ngày này có mưa nè, còn hồi đầu phim thì cảnh kia đâu có mưa? Rồi có cái xe tải nhỏ màu đỏ

đậu kế bên xe ca... Còn ngày kia thì đâu có!

- Tớ không biết, tớ muốn đi pipi. - Laure chợt nói.

- Phòng vệ sinh ở dưới nhà, cuối hành lang, bên cạnh cửa xuống tầng ngầm.

Laure vừa đi khỏi thì có tiếng chân chạy về phía ngôi nhà, có người gõ cửa ra vào, tiếng Ken từ phía ngoài:

- Báo động, có xe ô-tô tới, các cậu trốn nhanh lên. Tụi tớ chạy lấy xe đạp!

- Cuộn băng, - Nicolas la lên, - Tụi mình phải lấy cuộn băng!

Nói xong, Nicolas nhanh tay rút băng ra khỏi đầu vidéo, rồi cả bọn ùa xuống cầu thang, chạy sang nhà bếp, trèo qua cửa sổ, lẹ làng chạy băng rừng về chỗ giấu xe đạp. Gaétan và Ken đang đứng chờ.

- Giờ tụi mình tạm thời nấp đi. Chỉ ló ra khi nào những người kia đã vào hẳn trong nhà và không thể nhìn thấy mình trên đường.

- Tại sao xe ô-tô về giờ này?. Chưa bốn giờ rưỡi, trường chưa tan.

- Chắc là xe của những người lạ mặt từng đến lục soát ngôi nhà.

Một chiếc ô-tô trờ tới và quả nhiên dừng cách ngôi nhà khá xa. Tiếng cửa xe đóng, hai dáng người băng qua mấy khóm rừng trồng để tiến đến nhà thầy Marcus bằng ngõ sau. Chỉ chờ có

thế, mấy nhóc tì nhảy lên yên xe và đạp về Montaigu. Đến rìa làng, John chợt quay lại nhìn đám bạn và la lên:

- Ê còn Laure, Laure đâu?

- Chết rồi! Laure còn kẹt trong phòng vệ sinh!

CHƯƠNG 10

Sa cơ

Trong phòng vệ sinh, Laure bắt gặp một đống truyện tranh. Cô bé quên ngay cuộn băng vidéo và bí mật của thầy Marcus, ngấu nghiến quyển nói về những trò khỉ của Gaston. Đang say sưa với những tình huống khôi hài, bỗng dưng Laure nghe tiếng chân rầm rập trong cầu thang. Đến lúc cô bé mặc quần áo vào xong xuôi và hé cửa ra thì bạn bè đã bỏ chạy hết. Lúc sửa soạn chuồn cùng ngõ đó, Laure chợt nghe tiếng chìa khóa lách cách ở cửa hậu của nhà bếp. Cô bé chỉ kịp bước lui và trở về nấp nơi xuất phát. Có nhiều người vào nhà. Nghe tiếng chân thì có hai người. Laure không an tâm, thiệt tình không thể an tâm chút nào hết: hai người

kia mà phát hiện ra thì thậm chí nguy. Bắt đầu đổ mồ hôi cục, bụng quặn thắt, cô bé cố gắng thu mình vào một góc, càng nhỏ càng tốt. Ngoài kia hình như có người lên lầu, một người ở tầng trệt. Laure nghe tiếng vọng từ trên xuống:

- Tao lục kệ sách rồi, mày tìm chỗ khác đi. Đó là một khúc phim chụp, hoặc phim quay, hoặc khả năng xấu nhất đó là vi phim.

Chà, hấp dẫn à nha. Laure quên bớt nỗi sợ của mình. Cô bé ngồi lên chồng truyện tranh rồi áp tai vào cánh cửa. Người đàn ông ở tầng trệt có lẽ đang lục nhà bếp bởi vì có âm thanh nồi niêu xoong chảo khua vang. Ồn quá! Cuối cùng hắn dừng tay, ra khỏi nhà bếp và hình như tiến về phía hành lang. Quả tim bé bỏng của Laure đập đùi đụi. Phải chi mình có thể biến thành quyển *Những cuộc phiêu lưu của Tintin* thì hay biết mấy! Bước chân càng lúc càng gần. Cô bé càng co người lại, miệng khô khốc. Tiếng chân đến trước cửa phòng vệ sinh... và đi thẳng xuống tầng ngầm. Đúng lúc này người ở trên lầu nói to:

- Ngăn kéo tủ com-mốt có hai đáy, mày lên giúp tao cạy ra, có đồ chơi đó!

Biết rằng người ở tầng ngầm sẽ lại đi ngang trước cửa phòng vệ sinh, Laure thu hết can đảm nhìn qua lỗ khóa. Cô bé thấy một thanh niên đang lên cầu thang. Hắn có mái tóc vàng để dài, mặc quần jean và áo blu-zông bằng da đen.

Tên này không có vẻ dữ tợn mấy, trông dạng như bạn bè của anh Marc. Ở cổ tay tên tóc vàng có vòng mắt xích rất to bằng vàng, có thể thấy rất rõ vì chiếc vòng xệ xuống cổ tay. Bạn bè anh Marc không ai có cái vòng như vậy cả.

Tên thanh niên ba chân bốn cẳng leo lầu, sau đó, Laure nghe âm thanh đùng đục, tiếng gỗ gãy răng rắc, và vài lời chửi thề.

- Không có... hoàn toàn không có gì hết! - một giọng vang lên giận dữ - Chắc chắn nó đâu có ngốc mà làm ngăn kéo hai đáy để chơi!

- Chờ chút, còn một ngăn nữa... Nè, hình như trong đó có gì lạch cạch...

Sau đó là tiếng ván gỗ vỡ toang.

- Trước sau gì cũng tìm ra, mày thấy chưa. Giấy chứng minh nè, súng ống nè, thẻ tín dụng nè, tất cả đều mang tên Philippe Charpentier. Có cả hóa đơn nữa... Ê mà, tay Charpentier này xài sang thiệt, nó dám thuê xe thể thao và ở khách sạn đờ-luých!

- Tụi mình không phải đến đây để dòm ngó đời riêng của nó. Phải tìm cho ra phim hoặc hình ảnh... Trong ngăn kéo này không có.

- Phim à? Có thể là phim vidéo chăng?

- Tất nhiên cũng có thể là phim cassette.

- Mày thấy kế bên không? Chỗ giống như phòng làm việc đó, có truyền hình và đầu vidéo. Ở dưới phòng khách cũng có một bộ như vậy.

- Đúng rồi, mày có lý!

Tiếng chân rầm rập sang phòng làm việc.

- Không có thì giờ kiểm tra từng băng, mình hốt hết chỗ này, về nhà xem sau. Tao quơ mớ trên này, mày ôm mớ ở dưới.

Lại tiếng chân ùn ùn trong cầu thang, im lặng, rồi tiếng từ dưới vọng lên:

- Xong rồi, cho vào túi hết rồi, chuồn thôi!

- Không được! Giả dụ trong băng cassette không có gì hết thì làm sao? Bọn họ bảo mình lục soát khắp mọi nơi, thì mình cứ lục soát khắp mọi nơi.

Tiếng chân lại hướng về nhà bếp, lại tiếng chén dĩa khua rân, như thể nhà có ma. Ở trên lầu là tiếng xé vải, tiếng va đập trong phòng tắm, chai lọ rổn rảng... Laure cuống lên vì biết trước sau gì bọn họ cũng lần ra phòng vệ sinh. Bước chân càng đến gần thì tim cô bé càng thắt lại. Laure đột nhiên rất buồn nôn. Ngồi yên như pho tượng sau kẹt cửa, cô bé giống như hóa đá, mắt nhìn chằm chằm vào cái tay nắm cửa. Liệu lần này họ có mở ra không?

- Tao không tìm thấy gì hết. Nó có máy ảnh nhưng không gắn phim. Tuyệt đối không có phim rời ảnh rời nào hết.

- Còn phòng vệ sinh, mày vào phòng vệ sinh chưa?

Thôi rồi! Hai gã này làm việc kỹ lưỡng quá.

Laure cố gắng một cách tuyệt vọng mong tìm ra góc nào đó để ẩn thân hoặc tự vệ. Chợt có tiếng động cơ ô-tô và tiếng bánh xe rít trên cát ở ngoài vườn.

- Mẹ kiếp, nó về kìa, chuồn thôi!

Tiếng chân bỏ chạy, tiếng cửa mở, âm thanh xa dần của những bước chân... Họ đi rồi. Hình như có gánh nặng nào đó vừa trút khỏi đôi vai. Laure cảm thấy nhẹ người đến nỗi quên bẵng đi mất một mối nguy khác đang tiến tới, tiến tới rất nhanh. Cánh cửa chính mở ào, sau đó là một loạt tiếng chửi thề oang oang:

- Kít thật! Điêu... điêu... điêu! Bọn khốn nạn, chúng phá nát hết mọi thứ...

Thầy Marcus càng di chuyển trong nhà thì nội dung chửi thề càng thêm đậm đà và phong phú. Khi lên đến đầu trên cầu thang, thầy gầm lên một tiếng cực kỳ phẫn nộ. Laure còn sợ hơn hồi nãy nữa! Bất cứ giá nào cũng phải tranh thủ trốn đi trong khi thầy đang xem xét những thiệt hại ở trên lầu. Laure hé cửa nhìn ra hành lang. Vắng. Im lìm lẻn ra khỏi chỗ nấp. Đi cùng ngõ của bọn trộm đạo, nghĩa là cửa sau, rồi vào rừng. May quá bọn trộm không đóng cửa.

Laure nín thở bắt chước loài mèo: di chuyển rất nhanh và êm ru. Qua được hành lang, nhưng sàn bếp đầy những mảnh chén đĩa vỡ, cô bé ráng nhón chân tránh chúng mà không gây tiếng động...

Sau một thế kỷ, cuối cùng Laure cũng lẻn được ra cửa và phóng vào rừng. Ở đó, ta sẽ tạm thời yên thân.

Tim đã bớt đánh disco nhưng hai đầu gối hãy còn run. Cố gắng đi xa ngôi nhà này. Ráng đi thật nhanh giữa những cành cây và làm sao đừng để chúng cào xước mặt. Laure đi vòng để tránh đường cái, đến nơi bọn trẻ giấu xe. Xe của Laure ngoan ngoãn nằm yên dưới cành lá ngụy trang. Cô bé dựng xe, nhảy lên yên và đạp hết sức mình. Chắc chắn trong đời chưa bao giờ cô bé đạp nhanh như thế.

Bây giờ nguy hiểm qua rồi, Laure mới thực sự nhận biết mình đã hãi hùng đến mức nào. Cô bé không nhìn thấy cảnh đồng quê đang vụt qua hai bên, và hụt mất cả hơi khi đến lối vào Montaigu, rồi khu phố, rồi mảnh vườn nhà mình. Chỉ kịp dẫn xe đạp vào tầng ngầm, vừa leo lên cầu thang vừa la to "Fatima ơi, con về rồi", là Laure lập tức sụm lên giường. Cô bé không đủ sức để ý đến chó Popi đến mừng và cọ xát vào chân mình.

Đến lúc này, Laure mới hoảng hốt nhận ra mình bỏ quên cái áo blu-zông trong phòng vệ sinh nhà thầy Marcus.

CHƯƠNG 11

Hội đồng quân sự

Tám thành viên băng nhóm gián điệp đã đánh bài chuồn trước đều cho rằng khi ở lại trong nhà, Laure đã bị bắt làm tù binh bởi bọn phiến loạn, và hiện đang chịu quy chế con tin. Tuy nhiên, tám chiến sĩ này vẫn phải về nhà, nếu không sẽ xảy ra những cuộc cách mạng ghê gớm. Tình hình quá nguy cấp nên không thể chia tay mà không bàn bạc thêm. Do đó tám chiến sĩ này quyết định về nhà đúng giờ ăn đồ ngọt, sau đó cất cặp-táp, rồi mới đến nhà Ken và John thành lập hội đồng quân sự, từ đó mới ra nghị quyết là nên hay không nên... báo người lớn biết.

Tất cả đều hết sức lo lắng cho Laure. Nicolas cho rằng cô bé đang bị trói chặt và quẳng dưới

đáy hầm tăm tối. Ken và John đơn giản hơn, nghĩ là Laure đã bị giết. Còn Quentin lạc quan hơn, chắc chắn bọn trộm chỉ bắt cô bé làm con tin để đòi tiền chuộc. Clothilde khóc rưng rức:

- Vái Trời bọn chúng đừng giết Laure!

- Cậu ngốc thật, bọn chúng không phải là lũ sát nhân, mà chỉ là trộm đạo thôi! - Gaétan dùng giọng thuyết phục nhất, nhưng tận đáy lòng cu cậu không mấy tự tin và nhủ thầm biết đâu Clothilde có lý.

- Thôi, lo sợ như thế đủ rồi, bây giờ tụi mình quyết định làm gì nào? - Nicolas cố gắng đảm đương trọng trách chỉ huy.

- Phải báo cha mẹ biết thôi! - Ken, John, Gaétan, Ludovic và Clothilde đồng thanh.

- Lần này thì trầy vi tróc vảy chứ không phải chơi! - Quentin lắc đầu.

- Tụi mình không thể để Laure làm tù binh bọn chúng được!

- Cậu có lòng thật đấy, - có tiếng thỏ thẻ phía sau lưng - nhưng tớ không còn là tù binh nữa!

- Laure, Laure! Cậu vẫn còn sống, cậu đã về thật rồi! Híc! - Clothilde lại khóc hu hu, nhưng lần này thì khóc vui.

- Thì cậu thấy tớ trơ trơ trước mắt nè, đâu phải ma đâu?

- Cậu thoát thân được à? Làm cách nào?

- Bọn họ có tra tấn cậu không?

- Có bắt cậu cung khai không?

- Cậu đánh gục bọn chúng à?

Laure phải kể lại đầu đuôi diễn tiến, từ lúc... đi toa-lét cho đến khi chạy trốn.

- Ngay khi về đến nhà, tớ đã điện đến nhà Nicolas, rồi Ludovic, rồi Clothilde, rồi nhà Ken và John. Mẹ bảo là các cậu đang tập trung trong vườn để kể chuyện bí ẩn, do đó tớ đến họp mặt.

Nicolas đúc rút tình hình:

- Phải nói là Laure rất may mắn. Cậu còn thấy mặt được một tên. Về việc cái áo blu-zông thì đừng lo vì trên đó không có thêu tên, thầy Marcus sẽ không thể biết là của cậu. Hẹn gặp nhau giờ ra chơi ngày mai tiếp tục hội đồng quân sự.

*

* *

Sáng hôm sau, cô giáo quyết định dạy lớp CE2 chia động từ theo thì quá khứ đơn. Đây là một thì khó vì không được áp dụng trong văn nói hàng ngày, vì sẽ rất khó nghe. Hơn nữa, ta sẽ không bao giờ biết lúc ấy động từ sẽ tận cùng bằng "i" hay là "a" hay là "u". Tại sao lại phải tốn công học thì này, trong khi mọi người dùng thì kép... đơn giản hơn?

Nhưng thầy cô giáo là những bậc hết sức nghiêm túc. Lý do hiện hữu của thầy cô là để

dạy học sinh toàn những chuyện nghiêm túc, cho dù học sinh ít khi thấy những chuyện nghiêm túc đó là có ích.

- Giờ sau khi cô đã giảng xong, các em sẽ đưa ra ví dụ với động từ nhóm thứ nhất, tận cùng bằng "er". Cô sẽ viết lên bảng, nếu em nào chia động từ sai thì chúng ta sẽ cùng sửa trên bảng. Cô mời em Gilles bắt đầu.

- Bọn chúng trộm đồ trong nhà (*trong nguyên tác, những ví dụ này được học sinh chia ở thì quá khứ đơn*)

- Đúng! Một em khác...

- Cô gái nhìn qua lỗ khóa.

- Giỏi, tiếp tục, em kế tiếp!

- Bọn gián điệp lùng sục khắp mọi nơi.

- Tốt, đến lượt em, Ken!

- Cô gái chạy thật nhanh để thoát thân.

- Ừm... chia thì động từ chưa chỉnh, chúng ta sẽ xem xét sau. Tiếp tục!

- Hắn rút súng ra bắn một phát.

- Được, lại đến phiên Gilles nào!

- Bọn cướp đập vỡ tất cả bàn ghế...

- Ủa mà, hình như các em đang tường thuật một phim găng-tơ hay sao!? Xem phim xã hội đen nhiều quá rồi bị nhiễm phải không?

Bọn nhóc cố gắng lắm mới không bật cười. Truyền hình à? Làm gì có! Chuyện thật của bọn em đấy!

- Rồi, bây giờ chúng ta sửa bài, trong các ví dụ vừa rồi có một câu chia sai thì động từ.

Trong khi lớp CE2 chép ví dụ vào tập, có người gõ cửa lớp. Đó là thầy Marcus. Bỗng dưng cô giáo hồng hào và tươi cười hẳn lên. Thầy nói thật lịch sự:

- Xin lỗi đã làm phiền cô. Cô vui lòng cho mượn bản đồ nước Pháp, tấm to nhất. Lớp tôi có một học sinh không biết núi Alpes ở đâu, và hình như em ấy không phải là người duy nhất.

- Rất sẵn lòng.

- Cảm ơn cô nhiều.

Định bước ra rồi, song thầy Marcus chợt nhìn lên bảng. Các ví dụ làm thầy ngạc nhiên.

- Lớp cô đang học về thì quá khứ đơn à?

- Vâng. Chính các em đã nghĩ ra loạt ví dụ này đấy.

- Thế à?... - thầy lướt tia nhìn đăm chiêu về khu học sinh CE2 - Thú vị đấy, học trò của cô có trí tưởng tượng hết sức phong phú.

- Chúng xem truyền hình nhiều quá thầy ạ!

- Có lẽ thế, có lẽ thế...

Thầy từ từ lui ra, nhưng mắt vẫn không rời lớp CE2.

- Thầy phát giác tụi mình rồi! - Gilles thì thầm.

- Làm gì có! Thầy không tài nào ngờ rằng mình đã đến nhà thầy! - Ken phản đối.

- Nhưng thầy sẽ biết chiếc áo blu-zông không phải của người lớn. - Gilles ráng cãi.

- Các cậu im đi, - Laure gắt. - Cô giáo lại để ý tụi mình bấy giờ! Lát nữa sẽ bàn với hội đồng quân sự.

*

* *

Hội đồng quân sự chọn góc vắng vẻ nhất của sân chơi. Vì chiến dịch đã trở nên nghiêm trọng.

- Nếu thầy nghi là mình có đến nhà, thầy sẽ cho rằng chính mình làm bể mọi thứ.

- Không thể nào! Laure nói là bọn chúng đã đập vỡ các ngăn kéo. Tụi mình đâu có mạnh đến như thế!

- Chắc không?

- Đừng quên rằng tụi mình cũng là kẻ trộm. Mình đã mang theo hình ảnh câu cá, một quyển sổ tay, và cái băng cassette *Siêu nhân* dỏm nữa đó!

Sau khi nghe các bạn xong, Laure nói:

- Vấn đề là tụi mình không biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Mình không biết thầy Marcus là tướng cướp hay là gián điệp, hoặc ngược lại là bọn kia.

- Có thể tất cả đều là gián điệp hết, nhưng hai băng nhóm kình địch nhau? Chẳng hạn như hai phe Trung Quốc và Nga...? Có thể có lắm chứ?

- Có thể, nhưng tớ đâu có thấy người Trung Quốc nào đâu? Hai kẻ lạ mặt trong nhà thầy Marcus nói tiếng Pháp rất rành, làm sao là người Nga được?

- Nếu cái băng cassette kia quan trọng, tụi mình không được giữ lại, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

- Ờ mà nó đâu rồi nhỉ?

- Ở nhà tớ, - Nicolas nói, - tớ để trong cùng của ngăn kéo, phía sau mấy quyển sách.

- Lỡ mẹ cậu tìm thấy thì sao?

- Không lo. Mẹ không bao giờ đụng đến phòng của tớ. Mẹ luôn nói: con phải tự thu xếp đồ đạc của mình. Mẹ muốn mình tự làm mọi thứ. Mẹ bảo như thế sẽ rèn luyện tính tự lặp.

- Tự lập chứ không phải là tự lặp, cậu ngốc thật.

- Dù tự lập hay tự lặp gì đi nữa, mình cũng không tiến bộ được tới đâu cả. - John chợt thốt lên - Theo mình thì phải nhờ người lớn thôi...

- Nhưng phải lựa người lớn nào biết thông cảm, không đi kể lại hết mọi chuyện cho ba mẹ biết, mà còn giỏi giang để giúp mình thực sự.

- Theo tớ, mình có thể tin tưởng anh Marc. Anh đã giúp mình một lần rồi, do đó anh biết sơ sơ vụ việc.

- Ý hơi bị hay đấy.

Nhờ nhất trí được ở điểm này nên bọn nhóc tì bớt lo khi chia tay nhau vào cuối giờ ra chơi.

Trưa hôm đó, Laure rất sung sướng vì mẹ không đi làm nên có thể đến trường đón. Trong lớp vừa bước ra, cô bé đã thấy mẹ đứng chờ mình dưới hàng hiên. Laure rất yêu mẹ, mẹ luôn khẩn trương, từ văn phòng làm việc chạy về nhà, từ siêu thị chạy lên Paris để mang quần áo sạch cho anh Marc, rồi ghé qua nha sĩ để lấy thiết bị cho người lớn, nhưng khi có được chút thời gian rảnh rỗi, mẹ rất cưng Laure và tặng nhiều quà bất ngờ, chẳng hạn như các viên bi thật to, trong ruột trang trí kiểu giọt nước, mà mẹ đã chịu khó đi tìm tại một cửa hàng chuyên biệt, nhờ đó Laure mới có những viên bi đẹp nhất trường. Thỉnh thoảng, mẹ cũng kể chuyện cho cô bé nghe.

Điều duy nhất mà Laure trách ở mẹ là không có thì giờ nghe cô bé nói. Thật ra mẹ có lắng nghe phần đầu, nhưng có khi nói chưa hết thì mẹ đã đi mất, hoặc là đi giúp người lớn làm việc gì đó, hoặc sang phòng bên dặn dò công việc cho Fatima. Như thế rất dễ bực mình. Chỉ trong kỳ nghỉ hè, hoặc khi nào mẹ ngồi một mình với Laure, cô bé mới có thể thổ lộ việc này việc nọ. Vì vậy khi thấy mẹ đến đón mình ở trường, Laure rất vui.

- Sao, buổi sáng hôm nay học tốt chứ?

- Vâااâng... cô giáo dạy thì quá khứ đơn.

- Lớp con học nhanh nhỉ... Đó là một thì khó, thật ngược với tên gọi của nó.

- Đúng thế mẹ ạ, bạn Ken đã nhầm khi chia động từ "tẩu thoát".

- Con thấy chưa, thì này không dễ dùng đâu... Mà này, cô giáo con đâu rồi?

- Đang đứng đàng kia với thầy Marcus, sao hả mẹ?

Nhưng mẹ đã quày quả về phía cô giáo. Cô vẫn say sưa nói chuyện với thầy Marcus, kẻ thù số 1 của bọn nhóc.

- Thưa cô, cháu Laure lơ đãng quá, hôm qua cháu bỏ quên áo blu-zông ở trường, không biết cô có cất giùm không ạ?

- Áo blu-zông à? Không, tôi không trông thấy... Áo màu gì?

- Màu xanh, vải lót xanh và trắng. Cháu Laure đụng đâu bỏ đó...

- Rất tiếc tôi không để ý thấy, nhưng chiều nay tôi sẽ đến chỗ tập trung đồ vật thất lạc tìm xem.

- Cảm ơn cô nhiều. Laure chào cô rồi về ăn trưa đi con.

Mẹ nắm tay Laure bước xuống cầu thang rất nhanh, như mọi khi: vì còn phải ghé qua bưu điện nhận thư bảo đảm, rồi tới lò bánh mì. Mẹ không thấy thầy Marcus nhìn Laure nửa đăm chiêu nửa ngờ vực. Mẹ cũng không thấy gương mặt đột nhiên tái đi vì sợ hãi của cô bé.

CHƯƠNG 12

Hết đường trốn tránh

Với bất cứ giá nào, Laure cũng muốn tránh việc đến trường chiều nay. Phải tìm ra cái cớ để ở nhà. Đây là dịp để trổ tài đau bụng. Laure dùng đủ mánh mung thường khi vẫn gây ra cơn đau: nuốt lấy nuốt để thức ăn, chơi một lúc ba món tráng miệng, rồi tọng vô một lít nước. Hiệu quả cấp kỳ: dạ dày cô bé phát ra nhiều âm thanh hết sức bất lịch sự. Laure rên la và ưỡn ẹo. Nhưng khi mẹ cặp nhiệt độ thì chỉ có 36 độ 6.

- Con không có bệnh hoạn gì cả, chẳng qua là vì con ăn quá nhanh mà thôi. Nằm nghỉ một lát sẽ khỏi.

Vì thế Laure chợt thấy mình bị nhức đầu, rồi

mỏi gối, xong lại đau khắp nơi. Nhưng hôm ấy cái đài của mẹ không bắt trúng tần số lo âu cho nên mẹ tỉnh bơ. Mẹ bảo chờ đến tối xem đau nhức có tăng giảm gì không, còn trong khi chờ đợi thì Laure vẫn phải đến trường. Cô bé tìm đủ cách để câu giờ, khi đến lớp thì bạn bè thầy cô đã vào lớp hết. Laure bị cô giáo nhắc nhở nhưng như thế còn hơn phải bắt gặp tia nhìn dò xét của thầy Marcus.

Đến giờ ra chơi, Laure lại bị đau và xin phép cô được ở lại lớp. Cô Legentil rất thông cảm và thương yêu cô bé. Cô đặt Laure nằm thật thoải mái trên băng ghế, đắp áo khoác lên chân, rồi đưa cho Laure một quyển sách. Cô dặn nếu đau nhiều thì đến tìm cô ở phòng giáo viên.

Laure thu mình thật nhỏ xíu lại và dặn lòng sẽ không thò mũi ra ngoài. Nhưng mà này, cho dù ta có thực hiện đủ mọi biện pháp dự phòng khả thi, song khi định mệnh đã an bài rằng mình phải gặp rắc rối thì rắc rối cứ đến. Thậm chí rắc rối đến bằng những bước chân thật dài, những bước chân của thầy Marcus đáng gờm, đi theo sau là cô Legentil. Cửa nát nhà tan rồi! Cô đang cầm trong tay chiếc áo blu-zông của Laure!

- Áo blu-zông này của em phải không Laure?

- À... ừm... ờ... dạ hình như vậy...

- Hay thật, - thầy Marcus lên tiếng - tôi đã nghi rồi mà!

Rồi thầy lấy một cái ghế đặt kế bên chiếc

băng của Laure. Thầy ung dung ngồi xuống, đan chéo mấy ngón tay rám nắng và từ từ nói:

- Laure này, để thầy nói em nghe một việc hết sức hệ trọng, hệ trọng không chỉ đối với thầy, mà còn cho cả những người khác, chẳng hạn như giới công nghiệp, giới sáng chế, cảnh sát, và hệ trọng với bản thân em, ba mẹ em. Tuy nhiên, những gì thầy sắp nói là rất bí mật, thầy tin em lắm nên mới nói em nghe, nhưng trước hết thầy muốn em hứa hai việc: thứ nhất là không được nói cho bất kỳ ai biết, thứ hai, là em cho biết đã đến nhà thầy để làm gì.

Nghe thầy nói thật trầm tĩnh và nghiêm trang, Laure bớt sợ. Thậm chí cô bé còn cảm thấy một niềm tin đang lớn dậy. Dù sao khi mở miệng, cô bé hãy còn run:

- Em xin hứa...

Cô Legentil tế nhị đứng lên định bước ra khỏi lớp, thầy Marcus ngăn cản:

- Không, cô cứ ở lại, Laure sẽ yên tâm hơn. Vả chăng cũng nhờ cô mà tôi biết được chủ nhân của chiếc blu-zông xanh. Chỉ cần cô vui lòng bảo mật cho...

Thầy quay sang Laure:

- Bác không phải là giáo viên thực thụ. Trách nhiệm của bác là đến địa phương này nhận dạng những người đang ăn cắp bí mật quốc gia Pháp để gửi ra nước ngoài. Đó là những bí mật rất

quan trọng liên quan đến việc sản xuất dược phẩm. Nếu kẻ xấu nắm được bí mật này, chúng có thể chế ra chất độc. Cháu có hiểu không?

- Đương nhiên là cháu hiểu. Có nghĩa rằng thầy... à bác là một dạng thám tử như James Bond, và bọn khác là gián điệp. Giờ cháu rất hài lòng bởi vì trước đây cháu không biết bác theo phe nào, phe cảnh sát hay là theo kẻ xấu... Nhưng làm sao cháu tin là bác nói thật?

- Trước mắt thì bác chưa thể chứng minh được. Bác không mang theo người tấm thẻ nào có ghi dòng chữ "Cơ quan phản gián", vì như thế nguy hiểm lắm. Nhưng điều bác có thể làm là mời hai cha con cháu đến văn phòng làm việc của bác ở Paris, tại Bộ Quốc phòng. Ở đó, cháu có thể hỏi xếp của bác xem bác là thám tử hay là gián điệp.

Cô Legentil có vẻ hết lòng tin tưởng bác Marcus. Tất nhiên bởi vì cô đang yêu bác ấy, do đó coi như không bảo đảm trăm phần trăm. Nhưng Laure tự nhủ nếu là gián điệp thì bác Marcus đã không mất công giải thích những điều vừa rồi. Bác ấy chỉ cần chờ tan trường để bắt cóc mình, sau đó hành hung riết rồi mình cũng phải khai ra chỗ giấu cuộn băng cassette. Laure gật đầu:

- Thôi được, cháu tin bác, bác nói tiếp đi...

Bác Marcus mỉm cười và hơi thư giãn một chút, tuy nhiên giọng bác vẫn hết sức nghiêm nghị:

- Một vài thành phần gián điệp nguy hiểm ấy đang làm việc và hành sự ở Montaigu...

- Tại S.O.D.I.P.?

Bác Marcus nhảy nhổm:

- Làm sao cháu biết được điều này?

- Nhờ cuộn băng cassette.

- Cuộn băng, cháu giữ cuộn băng à?

- Không, không phải cháu mà là Nicolas.

- Vậy trong vụ này cháu... không chỉ một mình à?

- Dạ không, bọn cháu có chín đứa tất cả: Nicolas, Ken và John, Gaétan, Gilles, Ludovic, Clothilde, Quentin và cháu.

- Chỉ có chừng ấy thôi sao?!... Vậy là bây giờ bác có đến chín cộng sự viên tám tuổi!

- Nicolas và Gilles gần chín tuổi rồi! - Laure đính chính.

- Sự khác biệt lớn lao đấy nhỉ? - bác Marcus cười, - Thôi được, cháu hãy tường thuật thật chi tiết những gì đã xảy ra.

Laure bắt đầu từ cái bóp đánh rơi...

- Tôi cứ tự hỏi tại sao cái bóp nằm ở đó lâu như thế mà không ai lượm cả! - Bác Marcus quay nhìn cô Legentil.

... cho đến việc theo dõi "thầy" Marcus; viếng nhà lần đầu; bọn trộm chưa kịp ra tay; viếng nhà lần sau; phát hiện băng cassette...

Đến đây thì bác Marcus thực sự sửng sốt:

- Đúng là chỉ có bọn trẻ mới có thể thắc mắc làm sao mà phim *Superman* mới nhất lại ra băng sớm như thế!

... rồi qua cảnh bọn trộm đến lần hai; lũ trẻ chạy trốn bỏ Laure trong toa-lét, rồi đến lúc cô bé tẩu thoát khi thầy... nghĩa là khi bác Marcus xuất hiện.

- Lúc ấy cháu sợ lắm phải không?

- Thưa vâng ạ. Lúc quay về, chưa bao giờ cháu đạp xe nhanh như thế!

- Khi mang theo cuộn băng cassette ấy, các cháu đã vô tình giúp bác một việc vô cùng lớn lao.

Bác Marcus suy nghĩ:

- Lát nữa cháu bảo tất cả các bạn đến gặp bác tại lớp của bác. Các cháu đã rất thông minh và can đảm, nhưng các cháu phải cho bác xin lại cuộn băng ấy, vì nó rất thiết yếu cho nhiệm vụ mà bác được giao phó. Hơn nữa, việc giữ cuộn băng sẽ hết sức nguy hiểm đối với các cháu. May mà bọn trộm không phát hiện ra các cháu. Ngược lại, rất tiếc là các cháu lại không nhìn được mặt chúng.

- Cháu nhìn được một người, trong khi cháu bị kẹt trong toa-lét, cháu nhìn qua lỗ khóa, cháu thấy người lục lạo ở tầng trệt. Hắn không phải là chỉ huy, người chỉ huy là tên kia, vì tên kia

ra lệnh. Nhưng người trẻ ở tầng trệt thì cháu thấy rõ ràng.

- Cháu mô tả chi tiết xem nào.

Sau khi ghi chú xong, bác Marcus nhìn cô Legentil và lắc đầu:

- Bọn trẻ! Không ngờ là tôi lại được bọn trẻ tám tuổi giúp sức! Các đồng nghiệp trong sở của tôi khi biết được chuyện này, có lẽ họ sẽ cười lăn ra...

- Ồ, vậy bác đừng kể! Riêng chúng cháu, chúng cháu sẽ giữ bí mật giùm bác...

Bác Marcus mỉm cười:

- Không, cháu biết đấy, vấn đề không phải ở chỗ đó. Vấn đề là nếu bọn gián điệp biết là các cháu đang giữ cuộn băng, mà lại còn nhận diện được chúng, thì các cháu nguy to. Chúng ta sẽ gặp gỡ đầy đủ tất cả các bạn bè của cháu, rồi tổ chức một hội đồng quân sự.

- Lại hội đồng quân sự! Hôm nay đúng là ngày của hội đồng quân sự!

- Sao cháu nói thế?

- Thì mới sáng nay chúng cháu vừa họp hội đồng quân sự để biểu quyết xem có nên hay không nên thông báo mọi việc cho ba mẹ biết. Bởi vì chúng cháu cảm thấy vụ việc này không ổn rồi.

- Thôi, cháu ra ngoài đi. Nhớ bí mật triệu tập tất cả các bạn, hẹn bốn giờ rưỡi chiều nay

tại lớp của bác. Nhớ đừng cho ai để ý nhé. Buộc bạn cháu hứa giữ bí mật, im miệng nhé. Bác tin vào cháu đấy. Hẹn lát nữa gặp lại.

CHƯƠNG 13

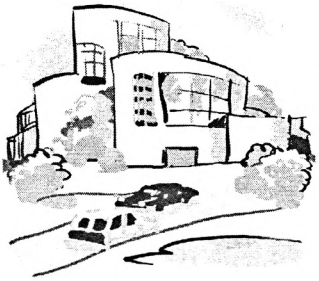

Hội đồng quân sự bis

Vào lúc bốn giờ rưỡi, khi bước chân vào hành lang tiến đến lớp của thầy Marcus, cả chín đứa đều rất tự hào. Quentin tưởng tượng mình đang đóng phim hình sự, thỉnh thoảng lại rút súng chĩa vào lưng John đang đi trước mặt. Bị chĩa vào lưng liên tục như thế, John phát cáu và dọa sẽ hạ Quentin bằng một đòn Judo cực kỳ hiểm độc. Còn Gilles thì hình dung đang được Tổng thống Cộng hòa Pháp tưởng thưởng huân chương vì công lao đóng góp cho đất nước. Ludovic vừa đi vừa so vai như thể sắp lao vào hạ thủ lũ gián điệp đê hèn. Clothilde vẫn chết khiếp như mọi khi. Nói chung, lũ nhóc rất căng thẳng.

Thầy Marcus cùng cô Legentil đứng đợi chúng ở cửa lớp. Thầy hỏi tên từng đứa rồi xếp chúng ngồi hai dãy bàn đầu. Thầy khép cửa lại, ngồi tại bàn giáo viên, bắt chéo các ngón tay (Laure cho rằng thầy làm động tác này mỗi khi sắp nói ra điều quan trọng), và bắt đầu nói bằng giọng ôn tồn:

- Laure đã kể cho bác nghe các chiến công của các cháu. Các cháu là những đứa trẻ hết sức liều lĩnh, nhưng may thay khá lanh lợi. Các cháu đã tình cờ giúp bác một việc rất quan trọng. Do đó bác cho rằng mình có bổn phận giải thích cặn kẽ cho các cháu hiểu thêm.

Rồi thầy giải thích cho cả bọn, như đã giải thích cho Laure, rằng mình được chính phủ giao nhiệm vụ truy tìm bọn gián điệp nước ngoài, sang Pháp đánh cắp những thông tin cực kỳ quan trọng liên quan đến những dược phẩm mới. Có được những thông tin này, bọn xấu sẽ pha trộn với nhiều hóa chất khác để sản xuất chất độc. Hiện bọn gián điệp đang tìm cách gửi những thông tin này sang một quốc gia khác.

- Thưa thầy... à thưa bác, chẳng hạn như loại chất độc nào ạ? - Quentin thắc mắc.

- Loại hóa chất triệt tiêu sự tự chủ của ta, biến ta thành một loại robot chỉ biết vâng lời mà thôi.

- Cũng như bị thôi miên phải không ạ?

- Đúng như thế... Chỉ khác là nhìn từ bên

ngoài thì nạn nhân trông vẫn bình thường chứ không có vẻ đờ đẫn như người bị thôi miên. Bản thân nạn nhân không biết, và những người chung quanh cũng không thể biết. Những hóa chất này nếu dùng đúng liều lượng bác sĩ cho thì có thể trị được vài bệnh tâm thần, nhưng nếu pha trộn khác đi một tí và dùng ở liều cao, chúng sẽ làm cho nạn nhân thay đổi cách ứng xử.

- Eo ôi như thế thì ghê quá! - Clothilde lè lưỡi rụt vai - Nếu bọn xấu ra lệnh cho nạn nhân đi đặt bom ở đâu thì nạn nhân sẽ nghe theo, phải không ạ?

- Hoàn toàn có thể.

- Phải bắt ngay bọn xấu!

- Thì chính vì thế mà bác mới có mặt ở đây. Nhưng công việc của bác không dễ, bởi vì bác chưa biết mình phải bắt ai.

- Laure đã thấy mặt được một tên?

- Tên đó chỉ là đồng lõa, chỉ là lính lác thôi. Còn tên đầu sỏ hiện đang làm việc tại S.O.D.I.P.

- À, thì ra tại sao cuộn băng chỉ có cảnh quay ở cửa ra vào S.O.D.I.P. Chúng cháu cứ thắc mắc làm sao mà một cảnh S.O.D.I.P. như thế lại có trong phim *Siêu nhân*!

- Một trong những nhân viên của bác đã quay chỗ ra vào của S.O.D.I.P. Cách đây mươi hôm. Bác phải làm sao nhận diện được một người giữa rừng người như thế.

- Nhưng tại sao tên đầu sỏ lại làm việc ở S.O.D.I.P.? Đó không phải là phòng thí nghiệm bào chế thuốc men, đó là công ty điện tử, cháu biết vì mẹ cháu làm ở đó mà! - Ludovic liến thoắng.

- Tớ hiểu rồi!

John, kẻ say mê vi tính vừa gào lên.

- Thẻ bộ nhớ! Thẻ bộ nhớ! Bọn gián điệp lưu trữ thông tin trong một thẻ từ giống như cái thẻ mà chúng cháu tìm thấy trong bóp của bác! Tấm thẻ kỳ lạ không có ghi dòng chữ nào cả!

- Kinh thật! Bọn trẻ ngày nay quá thông minh!

Bác Marcus càng lúc càng ngạc nhiên.

- Cháu nói đúng phóc. Cơ quan của bác biết kẻ nào đã đánh cắp công thức hóa chất. Các bác đang theo dõi hắn khắp mọi nơi. Bác biết là hắn sắp trao công thức cho một đồng lõa, mà cũng là kẻ chỉ huy của hắn, và tay này đang làm việc ở S.O.D.I.P. Tại công ty này, kẻ chỉ huy sẽ ghi công thức ấy vào thẻ bộ nhớ, sau đó in hình ảnh thương mại vô thưởng vô phạt ngoài vỏ bọc tấm thẻ, rồi gửi thẻ ra nước ngoài. Các bác muốn vừa ngăn chặn việc gửi công thức ra khỏi nước Pháp, nhưng cũng muốn bắt tại trận tên gián điệp ấy. Nhưng bác chưa biết mặt hắn. Hắn rất tinh ma, ẩn mình tại công ty từ lâu rồi, dưới vỏ bọc một nhân viên bình thường không gây sự chú ý của người khác. Nhưng hắn đã gửi rất nhiều thông tin quan trọng ra nước ngoài rồi.

- Nhưng kẻ cắp chỉ việc báo cái công thức ấy qua điện thoại cho tên chỉ huy là xong...?

- Khó thực hiện. Bởi vì có hàng loạt công thức rất rắc rối, dễ sai lầm khi chuyển giao. Chỉ có giới hóa học mới có thể phiên ra đúng đắn.

- Điều mà cháu chưa hiểu là tại sao bác lại giả dạng làm thầy giáo - Laure hỏi - Tại sao bác không vào thẳng S.O.D.I.P.? Như thế bác truy tìm dễ hơn.

- Cháu có lý, nhưng đừng quên là tên gián điệp lại là nhà chuyên môn. Hắn rất đa nghi và cẩn trọng, do đó có khả năng phát hiện ra bác, từ đó hắn sẽ thay đổi phương thức chuyển giao bí mật. Bác phải tìm ra cái cớ rất bình thường để đến Montaigu. Ngoài ra, các bác còn nghi là hắn có đồng lõa ở trường.

Tại trường! A, cuộc phiêu lưu càng lúc càng hấp dẫn đây!

- Nghe đây, kẻ đồng lõa này có thể chỉ là vô tình. Các cháu không được nhìn đâu cũng thấy gián điệp. Kẻ đồng lõa này là một người bạn của tên đánh cắp thông tin, nhưng hoàn toàn không hay biết về hoạt động phi pháp của bạn mình. Các cháu biết rồi đó, đa số các gián điệp đều là những người bình thường với nghề nghiệp bình thường, bạn bè và gia đình cũng bình thường như bao người khác. Công việc nhân viên tình báo - các bác gọi như thế, chứ không gọi là gián

điệp - chỉ là việc làm thêm. Vả chăng không phải lúc nào họ cũng làm việc đó vì tự nguyện đâu. Có thể họ bị bọn xấu hăm dọa bắt cóc hoặc giết chóc những thành viên gia đình họ, hoặc giả sẽ thông báo những thông tin có hại cho họ. Những kẻ gọi là đồng lõa này đôi khi là những người rất tội nghiệp. Trở lại sự có mặt của bác ở trường này, bác cho rằng kẻ đang giữ công thức hóa chất sẽ lợi dụng bạn mình để chuyển giao cho tên chỉ huy. Do đó cũng phải theo dõi người bạn này luôn.

- Đó là thầy giáo hay cô giáo ạ?

- Bác không tiết lộ điều này được, bởi vì các cháu đã biết quá nhiều chuyện, đủ để bị nguy hiểm, và đủ để cho lương tâm bác không an ổn rồi đấy.

- Nhưng nếu bác tiết lộ thì chúng cháu sẽ giúp bác theo dõi người ấy... - Nicolas đề nghị - Chúng cháu bắt đầu có kinh nghiệm rồi!

- Còn bác thì thấy kinh nghiệm ấy đã quá đủ!

- Còn cuộn băng cassette để làm gì?

- Các bác đã quay cảnh ra vào S.O.D.I.P. suốt nhiều ngày liền, hy vọng là tên chỉ huy sẽ có mặt trong đám đông. Cuộn phim đã được giao cho các chuyên gia Bộ Quốc phòng, cho các nhân viên phản gián để nhận diện hắn.

- Và kết quả là...?

- Không được gì cả... không nhận diện được ai cả.

- Nhưng rõ ràng bọn chúng đã lục tung nhà bác để đánh cắp cuộn băng. Nói chung là bọn chúng tìm một tấm phim, một tấm ảnh... Bọn chúng biết là bác đã cho quay cảnh ra vào S.O.D.I.P., nghĩa là kẻ chỉ huy chắc chắn có mặt trong phim! - Laure khăng khăng.

- Cháu có lý, nhưng làm sao biết được đó là ai?

- Bác cứ cho chúng cháu xem lại đoạn phim đó đi. Bây giờ sau khi đã nghe bác giải thích rồi, biết đâu chúng cháu lại chẳng phát hiện ra điều gì...

- Tại sao lại không nhỉ... chúng ta cứ thử xem sao. Kế hoạch là như thế này: tối nay thì muộn rồi, các cháu phải về nhà kẻo ba mẹ trông, và bởi vì chúng ta không nên tạo thêm rắc rối mới. Nhưng sáng mai, sau giờ ra chơi lúc mười giờ, các cháu đến tìm bác ở thư viện, ở đó có đầu máy. Giờ bác có lời khuyên sau cùng đây: không được hé nửa lời cho bất kỳ ai, cho dù đó là ba mẹ, anh chị em, bạn bè. Vụ này không phải là trò đùa, ngược lại rất nghiêm trọng. Bản thân các cháu phải hết sức cẩn thận. Bác hoàn toàn tin ở các cháu.

*

* *

Tối hôm đó khi say ngủ, mỗi nhóc đều có những giấc mơ kỳ lạ. Quentin thành James Bond đang lái chiếc Ferrari đỏ rực, chạy nhanh như chớp, bay lên trời cao, lặn xuống biển sâu. Nicolas là chỉ huy lính biệt kích đang vất vả mở đường giữa rừng thiêng để tìm kiếm một kho tàng thất lạc. Clothilde biến thành *Superwoman* với nhiều thần thông kỳ lạ. Còn Laure thì không mơ, ngược lại tự hỏi kẻ cắp công thức hóa học làm cách nào để tiếp xúc với tên chỉ huy. Liệu bác Marcus đủ tinh khôn để ngăn chặn hắn?

CHƯƠNG 14

Xuất đầu lộ diện

Sáng hôm sau, cuối buổi ra chơi lúc mười giờ (khi những học sinh khác đã vào lớp xong xuôi), băng nhóm lũ chín người có mặt trong thư viện. Bác Marcus đã dàn cảnh một thí nghiệm sư phạm để xin phép tất cả các thầy cô khối CE2 cho một vài học sinh đến tham gia.

Nicolas rút cuộn băng trong cặp ra. Cu cậu đã cẩn thận gói trong một tờ giấy gói hàng rất bình thường. John nháy mắt:

- Hết xẩy thật! Giống như tụi mình sắp được xem một *Superman* thật thay vì phải làm bài...

- Xin lỗi à! - Gilles ngắt lời - Tại đây chúng ta còn có bài làm quan trọng hơn bài ngữ pháp của cô giáo nữa đó...

- Nào nào, ổn định nào! - bác Marcus nhắc nhở.

Màn hình chiếc TV sáng lên và những cao ốc thành phố New York xuất hiện, cùng lúc ấy vang lên nền nhạc chủ đề hoành tráng quen thuộc của phim Siêu nhân. Phần gê-nê-rích này hoàn toàn thích hợp để tất cả cùng hòa vào bầu không khí chung. Đột nhiên bối cảnh thay đổi và mọi người thấy chiếc xe ca của S.O.D.I.P. ngừng lại, rồi nhân viên xuống xe, gần đó là những bộ hành khác, xe cộ khác.

- Người quay phim đứng đâu thế nhỉ? - một giọng nói nhỏ xíu vang lên trong thư viện tối thui - Hình ảnh không rõ gì cả!

- Ở nhiều chỗ khác nhau. Các bác không muốn người khác chú ý. Khi thì quay từ trụ sở bưu điện, lúc khác lại ngồi trong ô-tô, lần kia thì từ một căn nhà gần S.O.D.I.P.

Kế tiếp là một đoạn băng bình thường, không xảy ra việc gì cả. Sau đó có vài nhân viên vào trễ, rồi đến lúc tan tầm giữa trưa. Vào thời điểm này chỉ có vài khách bộ hành và ô-tô, bởi vì phần lớn nhân viên S.O.D.I.P. ăn trưa tại chỗ. Phim tiếp tục với cảnh vào làm việc lúc mười bốn giờ sau bữa trưa, và cuối cùng là cảnh tan sở lúc mười bảy giờ ba mươi.

Bọn nhóc có căng hết cả mắt ra quan sát cũng không thể ghi nhận được vẻ gì khác thường của một tên "gián điệp". Chắc là phải khó phát hiện

lắm, vì hắn đâu có ghi chữ "gián điệp" lên giữa trán đâu mà! Phim quay liên tục ba ngày ra ra vào vào như thế. Thật là dài dòng, thật là đơn điệu, thật là chán ngắt. Nghe nói nghề phản gián hấp dẫn lắm, song việc đứng quan sát ông đi qua bà đi lại như thế này thì oải quá!

Bác Marcus ngưng máy và bật đèn sáng lên:

- Sao nào?

Các nhóc tì nhìn nhau hơi ngượng.

- Chẳng... chẳng tìm ra ai cả.

- Bác đã nói đó là những người hết sức bình thường.

- Thế mà trong đám đông đó có một tên gián điệp đang trà trộn! Đúng là không thể nào ngờ!

- Theo tớ thì ta phải để ý đến một tên, - Quentin quyết đoán - Đó là tên cao kều tóc nâu và râu mép. Hắn có chiếc ô-tô thể thao màu đỏ, giống như xe của Starsky và Hutch.

- Cậu tưởng là một gián điệp thực sự phải chơi nổi như thế à? - Nicolas chế diễu - Một gián điệp thực sự phải không gây chú ý cho bất cứ ai cả.

- Tại sao? Cậu mà biết gì, bộ cậu từng làm gián điệp rồi hả?

- Bởi vì cậu luôn nghĩ rằng hễ ai đi xe thể thao đều là dân thứ dữ!

Chẳng bao lâu sao cuộc cãi vã có chiều hướng phát triển, khiến Ludovic phải giơ nắm đấm lên

đe nẹt. Chỉ mình Laure ngồi im lặng trong góc, rất đăm chiêu.

Bác Marcus nghiêng đầu về phía cô bé:

- Có điều gì không ổn hả Laure?

- Cháu không biết... cháu cũng không chắc lắm... trong phim có cái gì đó. Lúc ấy cháu không để ý, nhưng hình như có gương mặt mà cháu ngờ ngợ. Vì chưa ai biết mặt mũi tên gián điệp nên cháu không dám... Cháu chỉ nghĩ rằng: a, trong phim có người quen. Nhưng đó không phải là gương mặt duy nhất. Bởi vì có bác bưu tá, có vợ thầy Taquet đang đi mua sắm, có cả mẹ các bạn đi ngang qua S.O.D.I.P. để đến khu chợ... Nhưng gương mặt kia cháu vẫn ngờ ngợ. Thấy ở đâu rồi đó... Bác chiếu lại lần nữa được không ạ?

Đột nhiên không còn ai cãi vã gì nữa. Mọi con mắt đều quay nhìn màn ảnh.

- Bác cứ cho chạy nhanh đi, còn xa mà... Chừng nào tới cháu sẽ nói.

Bác Marcus cho hình ảnh tuôn ào ào.

- Ngưng! Đây rồi, bác cho lùi lại chút xíu... đó...

Nhân viên S.O.D.I.P. đang lên xe ca và cùng lúc ấy có chiếc 4 L trắng chạy men dọc theo...

- Ngưng! - Laure reo lên - Bác thấy tài xế chiếc 4 L không? Đó, cháu biết người này...

- Nhưng ông ta đâu phải từ S.O.D.I.P. đi ra?!

- Ludovic nói.

Laure không màng nghe, chỉ đăm đăm vào gương mặt hơi mờ của tài xế, gương mặt trẻ, tóc dài màu vàng, mặc áo blu-zông đen...

- Cháu nhớ ra rồi! Đó là tên trộm trong nhà bác, cháu nhìn qua lỗ khóa thấy hắn. Chắc chắn trăm phần trăm!

- Laure, cháu thật là tuyệt vời!

Bác Marcus nhấc bổng Laure lên hôn vào cả hai bên má. Laure ửng hồng, y hệt như cô Legentil khi bác Marcus bước vào lớp.

- Nhưng từ đó thì ta biết được gì nào? - Gilles vẫn chưa hiểu.

- Để bác quay lại rồi chúng ta quan sát kỹ... Nè... Hình như anh chàng này tìm cách làm cho ai đó chú ý, mà ai đó đang lẫn trong đám đông ở cửa xe ca: có tất cả bốn người chuẩn bị bước lên: một thiếu nữ đã đặt một chân lên nấc thang, một ông đội nón đứng sau lưng cô ta, một cậu khác mặc blu-zông đội kết, và một bà đang quay lại nhìn tên tài xế chiếc 4 L.

- Vậy chính là bà ta! - Bọn trẻ reo lên.

- Chưa chắc! Bác lại tua ngược về lần nữa... Đó, các cháu thấy bà ta đang cáu, có lẽ vì tên tài xế men xe theo quá sát làm bà ta giật mình. Bác có thể loại bà ta ra khỏi tầm nghi vấn, mà tập trung vào ba người đứng trước. Thôi nào các bạn trẻ! Công việc chúng ta như thế là tiến

triển khá nhanh đấy. Bác sẽ cho phóng to ảnh ba người này và bảo nhân viên theo dõi. Không được chậm trễ!

Quay sang Laure, bác long trọng tuyên bố:

- Sau này khi lớn lên, nếu cháu muốn hành nghề phản gián, cứ báo bác biết, bác sẽ cho cháu gia nhập ê-kíp của bác.

- Còn chúng cháu thì sao? - mấy nhóc kia hò reo.

- Chắc chắn là được, với điều kiện là các cháu bớt cãi vã đi!

- Thưa bác khi nào có ảnh ạ?

- Chiều nay. Bác sẽ phân phát ảnh cho toán nhân viên của bác: nhân viên canh chừng kẻ đang nắm giữ công thức dược phẩm, và nhân viên đang theo dõi S.O.D.I.P.

- Lỡ bọn gián điệp gặp nhau vào những ngày nghỉ cuối tuần thì sao?

- Thì nhóm của bác phải cảnh giác chứ sao!

- Cảnh giác nghĩa là gì ạ?

- Nghĩa là phải hết sức chú ý đến tất cả những diễn biến.

- Nhóm của bác có đủ người không? Nếu bác muốn, chúng cháu có thể giúp...

- Cảm ơn tất cả các cháu. Các cháu đã giúp bác nhiều lắm rồi, từ giờ trở đi công việc trở nên nguy hiểm. Tốt hơn là các cháu tránh xa.

Nhưng trong khi đó, các cháu vẫn có thể suy luận, chẳng hạn như nếu đoán ra cách bọn gián điệp chuyển giao công thức, cứ báo bác biết, bác sẵn sàng ghi nhận. Rồi, chúc các cháu nghỉ cuối tuần vui vẻ, hẹn gặp lại vào sáng thứ Hai nhé!

Và để chứng tỏ rằng những gì mình nói là nghiêm chỉnh, bác Marcus cho bọn trẻ số điện thoại riêng.

Lúc sắp bước ra, Clothilde ưỡn ẹo một lúc, ngượng đỏ mặt rồi từ từ rút ra quyển sổ địa chỉ đã cuỗm từ nhà bác:

- Dạ... *(tằng hắng)* thưa bác...

- Sao?

- Trong nhà bác... khi chúng cháu tìm dấu vết... cháu đã giữ cái này. Chúng cháu cho rằng trong đó có thông tin quan trọng...

- Đúng là các cháu không có đánh trống bỏ dùi! Sao, còn giữ vật gì nữa không nào?

- Dạ không, - Quentin líu ríu - chỉ còn mấy bức ảnh trong phong bì này thôi ạ... Chúng cháu cho rằng khi đi câu cá kiếm ở châu Phi, có thể bác đã tìm bắt gián điệp... Biết đâu chúng có trong ảnh...

Bác Marcus cau mày, nhíu mắt lại, bác sắp nổi trận lôi đình... Nhưng không, bác cười xòa:

- Làm thám tử tập sự như các cháu thì quả là không tồi! Thôi được rồi, được rồi! Ra về!

CHƯƠNG 15

Sinh nhật kép

Chủ nhật này không giống những Chủ nhật khác vì hôm nay là sinh nhật của John và Ken, và một sinh nhật kép như thế luôn là đại lễ. Ba mẹ của hai anh em này có ngôi nhà rất xinh và rất to. Ba mẹ tổ chức nhiều trò chơi, trò thi đua, nhiều món quà nho nhỏ cho bọn trẻ, và đương nhiên phải có bữa tiệc ngọt siêu đẳng. Sự kiện này được nhiều người trông đợi. Chuẩn bị xong ai cũng mệt đứ đừ (nhất là ba mẹ John và Ken) nhưng đều rất vui.

Cho dù thiếp mời có ghi là hai giờ chiều, nhưng Laure đã sửa soạn sẵn từ mười giờ sáng. Cô bé chọn quần áo ưng ý nhất: quần jean xám, áo pull đen và trắng có chữ viết bằng tiếng Anh

rất to, làm cho dáng cô bé cứ to bè ra như võ sĩ boxing. Ngoài ra, Laure không thể quên đôi giày basket đen, áo blu-zông hai màu xám trắng. Vận hết những thứ này vào, trông Laure giống như tay chơi nhạc rock chuyên nghiệp, và bạn bè sẽ công nhận Laure là "bá chấy". Tại bữa ăn trưa, mẹ hơi ngạc nhiên:

- Ủa con đi đâu mà hóa trang như thế? Dự buổi trình diễn của Madonna à?

- Mẹ biết rồi, hôm nay là sinh nhật của John và Ken.

- Trời đất! Và con định ăn mặc như thế này mà đi dự tiệc sao?

- Mẹ ơi, chẳng lẽ mẹ buộc con phải mặc cái áo đầm có cổ trắng, với tất sát da, rồi mang giày múa ballet?

- Ít ra con có thể thay một cái áo pull khác. Cái này con mặc mãi, thủng cả hai cánh tay áo rồi. Mẹ bằng lòng cho con ăn mặc giống như tay chơi nhạc rock, chứ không như kẻ lang thang!

- Đồng ý, con sẽ thay áo pull, nhưng ngược lại mẹ phải chải tóc cho con kiểu đuôi ngựa hất sang một bên, chừa mấy lọn lòa xòa trước mặt, y như diễn viên ngôi sao!

- Mèn ơi còn cái gì nữa đây? Rồi con sẽ ma-ki-dê mắt xanh mỏ đỏ, đeo bông tai dạ quang...? Đây không phải gánh xiếc nhá!

Nói cho đúng thì mẹ không thích cái xì-tin

Madonna. Dù chết trong lòng một ít, song Laure phải chấp nhận thay áo pull khác và để tóc đuôi ngựa kiểu thường. Nhưng khi mẹ vừa quay lưng thì cô bé kéo thật mạnh cho tóc lệch sang một bên. Đến hai giờ, Laure ôm hai gói quà chuồn ra cửa.

John và Ken ở gần nhà Laure nên cô bé thường bằng đi xe đạp hoặc patin đến đó, vì giữa hai nhà có đoạn dốc rất đã.

Laure không phải là khách đầu tiên đến, vì Nicolas và Quentin đã có mặt ở đấy rồi. Hai cu cậu đang đuổi nhau la hét ỏm tỏi trong cầu thang, và mẹ của John và Ken trông chừng đã khá mệt mỏi. Vừa bước vào phòng khách, Laure được chào đón bằng một giọng oang oang:

- A, Laure đây rồi! Dạo này ít khi gặp cậu ở trường nhỉ, hễ đến giờ ra chơi là cậu biến mất một cách bí ẩn! Có chuyện gì không?

Khỉ và khỉ thật, lại là tên kiêu ngạo Bertrand. Thật ngốc mới mời hắn đến. Chắc chắn nguyên buổi chiều nay hắn sẽ theo phá đám mình sát nút. Laure dùng giọng lạnh lùng nhất:

- Chào, John và Ken đâu?

- Đang trong bếp, bạn thân mến ạ. Hình như hai bạn đang chuẩn bị một bất ngờ cho chúng ta.

"Bạn thân mến"! Tại sao không gọi luôn là "công chúa" cho nó tiện? Rõ ràng là tay Bertrand này không thể nào ăn nói bình thường như mọi người.

- Thế à? Tớ sẽ vào xem có Nicolas ở đó không.

- Tớ sẽ đưa cậu đi. Nam giới luôn phải đưa đón nữ giới phòng khi các cô cần người phò tá.

"Phò cái con khỉ", Laure thầm nghĩ, "hắn chạy lạch bạch y như vịt, không biết chơi bắn bi, còn nếu phải đánh nhau thì... mình cá là ngay sau khi ăn cú đấm đầu tiên, hắn biến nhanh hơn thỏ."

- Xịịttt, Laure đến đây!

Đứng trên cầu thang, Gilles vừa khẽ ra hiệu cho Laure. Cô bé phóng lên ngay, bỏ chàng Bertrand đứng ngẩn tò te.

Trừ John và Ken phải vắng mặt để chuẩn bị món quà bất ngờ, tất cả những thành viên của băng "thám tử" đều ngồi vòng quanh trên sàn, trong phòng của cặp song sinh.

- Này Laure, cậu đã nghĩ ra cách làm cho tên gián điệp sụp bẫy chưa? Cậu nghĩ ra chưa?

- Chưa, tớ cho rằng tụi mình không kham nổi vụ việc này đâu. Cứ để bác Marcus xoay sở, vì đó là nghề của bác, và bác có vẻ thông thạo.

- Nhưng nếu bác ấy thất bại thì sẽ rất nguy hiểm vì tụi mình sẽ trở thành robot hết cả đám!

Nói xong, Quentin đứng dậy di chuyển như một người máy, hai mắt vô hồn, tiến thẳng tới trước, ủi càn tất cả mọi thứ trên lộ trình chuyển động.

- Nhưng các nhà bác học sẽ tìm ra thuốc giải độc, và... đến đâu hay đến đó.

Đúng lúc này cánh cửa sịch mở, Bertrand thò đầu vào với vẻ lo ngại:

- A, Laure đây rồi, tớ tìm cậu khắp nơi. Ủa mà các cậu đang làm gì thế? Lẽ ra khi được mời dự sinh nhật, các cậu không nên kéo nhau vào trong phòng như thế này. Phải ra ngoài chơi với những người khác.

Tên này quả thật vừa ngốc vừa dính như keo con voi! Không bao giờ thấy có đám đông mà hắn không vác mặt đến. Ludovic bực mình lắm rồi:

- Có ai hỏi đến mày không?

- Không, sao thế?

- Thì cút ngay, để cho người ta yên thân chút được không?

- Nhưng, nhưng... tớ... tôi không chấp nhận kiểu ăn nói như thế.

Bertrand cà lăm vì quá bất ngờ.

- Để xem mày có chấp nhận hay không nè...

Ludovic vừa đứng dậy vừa xắn tay áo. Sắp có chuyện chẳng lành rồi, Bertrand tái mặt và... đột nhiên mọi người nghe thấy tiếng chuông leng keng hòa với âm thanh reo vui vang lên từ phòng khách. Buổi lễ đã bắt đầu bằng một trận bịt mắt bắt dê khổng lồ. Xem như Bertrand gặp may vì Ludovic rất thích chơi bịt mắt bắt dê, nên đã

chạy trước mọi người ra vườn hoa. Sau trò này là cuộc câu cá vĩ đại, kế đến là nhảy bao bố (và tất nhiên Ludovic là người về nhất), cuối cùng là trò con lừa không đuôi: thí sinh bị bịt mắt và phải dán cái đuôi vào hình con lừa vẽ trên giấy. Clothilde dán lên mũi con lừa, Gilles gắn ngay móng chân, Ken ịnh trên lưng con vật. Chỉ mình Quentin luôn gắn trúng chỗ, không những trúng mà còn chính xác nên có kẻ kêu nài:

- Quentin ăn gian, Quentin nhìn qua khăn bịt mắt!

Có thể ít nhiều gì thì Quentin cũng gian dối, song cu cậu không thích người khác nói ra. Cu cậu rất dễ đổ quạu nên liều vung tay đấm vào kẻ vừa phát biểu. Nicolas bức xúc nên la lên:

- Phải rồi, cậu không có quyền ăn gian.

Ngon trớn, Quentin đấm luôn vào bụng Nicolas, nhưng Nicolas cũng đâu phải ốm em. Cu cậu liền đá vào chân Quentin một phát nhưng Quentin né được, khiến cho độc cước này hạ cánh trúng Gilles. Gilles trổ tài boxing và sau đó cuộc hỗn chiến trở nên hết sức... quần chúng. Ai ai cũng nhiệt tình tham gia ự ụi, chỉ trừ mỗi Bertrand đứng ngoài khẽ cao ngạo lắc đầu.

Laure hoàn toàn không thích vẻ mặt khinh khỉnh ấy nên lợi dụng lúc cao trào, liền ngáng vào ống quyển nhà hiền triết, khiến nhà ta ngã ngay vào giữa chốn sa trường. Không ai bảo ai,

tất cả đều đánh giá đây là hàng chất lượng cao nên liền bỏ đối thủ trực tiếp của mình mà hè nhau nhảy vào cắn xé. Nếu lúc ấy ba mẹ John và Ken không bước vào với hai quả bánh sinh nhật to như núi, cắm đầy đèn cầy đủ màu, có lẽ những gì còn lại của nhà hiền triết chỉ là cặp kính!

Quả thật, sinh nhật của John và Ken luôn là đại lễ. Sinh nhật đôi, ta được ăn gấp đôi, vui thú gấp đôi.

Tối đến khi các phụ huynh tới đón con mình, Laure nghe Bertrand mách mẹ:

- Đầu tiên tụi nó đánh con, mà con đâu có làm gì tụi nó đâu. Tụi nó còn mắng con nữa. Nhưng con sẽ trả thù. Con biết bí mật của tụi nó, tụi nó dám làm những điều cấm. Tụi nó có thuốc gì đó uống vào ta sẽ biến thành robot. Con nghe rõ ràng. Trong băng tụi nó có cả thầy Marcus nữa!

- Thôi mà Bertrand, kỳ cục quá. Chuyện bịa đặt của trẻ con đó mà!

- Không đâu, tụi nó nói nghiêm chỉnh đó. Khi con bước vào phòng, tụi nó sợ hết hồn. Nếu là trò chơi thì tụi nó đâu có sợ?!

- Cũng kỳ lạ thật... Trẻ con mà chơi đùa với thuốc men nguy hiểm à?... Không được, mẹ sẽ báo cho cô hiệu trưởng biết.

Còn gì hay hơn nữa không? Thằng nhóc con

Bertrand không chỉ kênh kiệu và dai như đỉa, giờ hắn còn tật nghe lén và cung khai hết cho mẹ hắn. Mình phải báo cho các cậu kia biết nhanh lên.

Lúc này, Laure mới chợt nhận ra mình là người ra về sau cùng. Phải đợi đến mai mới thông tin được.

CHƯƠNG 16

Dụng độ ở cafétéria

Bertrand là thằng mách lẻo bẩn thỉu.

- Ta sẽ chơi cho hắn biết tay.

- Ta sẽ nhốt hắn vào căn phòng tối thui đầy những thằn lằn cóc nhái.

Clothilde rất sợ phòng tối, và cho rằng đó là hình phạt ghê gớm nhất trên đời. Thế mà bây giờ còn "khuyến mãi" thêm thằn lằn cóc nhái nữa thì...

- Ta sẽ đấm hắn kiểu boxing - Gilles la lên - Ta đấm cho đến khi nào mặt hắn giống như tấm bìa dợn sóng...

- Ta sẽ treo hắn lên, xong rồi tổ chức buổi lễ tế thần. - Quentin gợi ý.

- Không, ta sẽ bỏ chuột và vài con gián vào cặp hắn - John suy tư - Có thể thêm vài con nhện... Được, mấy con nhện. Sẽ không tồi đâu.

- Ta bắt chước phim đường rừng, thoa mật ong vào người hắn rồi cột hắn trên ổ kiến lửa...

- Cậu có moi ra được một con kiến lửa ở xứ này không?

- Một tên đê tiện như thế thật không xứng đáng...

Laure nói chưa dứt câu bỗng tên đê tiện xuất hiện.

- Nó đây rồi thằng đê tiện, mày biết tay ông...

Nicolas sang số rồ ga, cắm đầu nhắm thẳng đối thủ phóng tới, bỗng có bàn tay rắn chắc nắm ngay cổ áo cu cậu:

- Này này, cháu cắm đầu cắm cổ chạy đi đâu thế? Cứ như con bò mộng. Chạy nhanh mà không chịu ngẩng đầu lên nhìn thì sẽ va vào tường đấy! - bác Marcus cười.

- Bertrand nghe lén bí mật của chúng cháu, sau đó mách lẻo với mẹ, rồi mẹ Bertrand dọa sẽ nói với cô hiệu trưởng.

- Chà, rắc rối quá nhỉ, nhưng các cháu sẽ kể lại việc này sau. Có thể là vụ việc của chúng ta sẽ giải quyết nhanh thôi, và lúc đó những gì mẹ của Bertrand nói sẽ không còn quan trọng.

- Có tin mới hả bác? - Bao nhiêu cặp mắt đói tin ngước nhìn người thầy giả danh.

- Đúng thế. Kẻ đánh cắp công thức hóa học đã rời Paris sáng nay, và hình như đang tiến về phía Montaigu. Có lẽ hắn sẽ nhanh chóng tìm gặp người mà chúng ta đang muốn phát hiện.

- Chúng cháu sẽ giúp bác bắt hắn! - Cả bọn cùng hò lên.

- Gì nữa đây? Để rồi sau đó các cháu bị nện tưng bừng, hay còn tệ hơn, là bị bắt làm con tin thì sao? Lúc đó coi như mát trời à nha. Không, các cháu ngoan ngoãn ngồi học tại trường, bác hứa sẽ cung cấp thông tin đầy đủ và kịp thời.

*

* *

Hôm nay, thầy Marcus không lên lớp vì phải giải quyết một số vấn đề quan trọng.

Nguyên buổi sáng hôm ấy, bọn nhóc hầu như không thể tập trung vào lời giảng của cô giáo. Vả lại chính cô giáo cũng thiếu tập trung và thường xuyên nhìn ra cửa sổ. Chưa bao giờ một buổi học lại dài lê thê như thế. Khi tan học trưa, Laure ngạc nhiên khi thấy chị Julie đợi mình ở hàng hiên:

- Fatima phải lên Paris có việc. Mẹ đưa tiền cho chị và bảo hai chị em mình đến tiệm cafétéria *Continent* ăn trưa.

- Trí tuệ! Em sẽ tự do chọn món mình thích!

- Với điều kiện là không vượt quá số tiền mẹ cho.

Hai chị em nắm tay nhau đi về phía trung tâm thương mại. Ít khi nào Laure đến đó ăn trưa, nhất là chỉ hai chị em với nhau như hôm nay, do đó cô bé rất phấn khởi. Laure sẽ ăn món khoai chiên xắt thành que. Tiệm cafétéria luôn có món này, trong khi ở nhà không bao giờ có, vì mẹ chê hôi. Có khả năng mình sẽ ăn khoai chiên với gà rán, dùng với sốt mai-don-ne. Rồi tráng miệng bằng kem lạnh, một bữa tiệc thịnh soạn!

Trong tiệm, mọi người đã xếp hàng rồng rắn, trên tay cầm sẵn cái mâm nhỏ, từ từ di chuyển để chọn món bày sẵn. Hai chị em đứng cuối hàng nên rất nóng ruột. Tại sao hôm nay đông thế, và tại sao mọi người chậm chạp như thế! Laure nhìn đám thực khách đang đói bụng xếp hàng: trông họ không vui chút nào, và trong đám đông đó ít có trẻ con. Laure đột nhiên sững người: đang đi ngang quày bánh dâu rực rỡ kia chính là gã thanh niên tóc vàng mặc blu-zông đen, mà cô bé đã trông thấy trong nhà bác Marcus!

Bề ngoài của hắn hơi thay đổi một chút. Hôm nay hắn không mặc blu-zông, và cắt tóc ngắn đi. Chính vì thế mà thoạt đầu Laure chưa nhận ra ngay, nhưng ở cổ tay hắn vẫn lóng lánh cái vòng xích vàng nặng chịch.

- Chị Julie này, tên gián điệp đang ở đây...

- Hả, em nói gì?

- Em bảo là hắn đang ở đây, đang cầm cái

mâm kìa, ngay trước quày bánh dâu.

- Tên gián điệp... trong bánh dâu... sáng kiến gì nữa đây?

- Phải rồi, chị chưa biết hết mọi việc, vì bác Marcus đã bảo tụi em giữ bí mật.

- Tức là thầy Marcus dạy lớp CM 1? Sao lại có thầy trong ba cái chuyện gián điệp này?

- Bác Marcus không phải là giáo viên thực thụ, mà là một thanh tra đang săn lùng gián điệp, và tụi em giúp bác ấy.

- A, phải rồi, bác ấy phải nhờ đến tụi em giúp!

Nghe giọng biếm mát của Julie, rõ ràng là bà chị không tin được đến nửa lời. Laure bắt đầu bực:

- Em cam đoan không bịa chút nào. Được rồi, chị sẽ cùng em đến gặp bác Marcus, bác ấy sẽ cho chị biết. Tên gián điệp đó, em đã thấy hắn qua lỗ khóa phòng toa-lét nhà bác Marcus. Thậm chí hắn suýt phát hiện ra chỗ em trốn.

- Em viết tiểu thuyết hả? Này, nói thật đi, trong người em vẫn bình thường đấy chứ?

Đã thế thì im lặng! Julie đã không muốn tin thì có kể lể giải thích chỉ tổ mất thì giờ mà thôi. Ta phải tìm ra cách nào báo cho bác Marcus biết gã tóc vàng đang ở cafétéria.

- Em muốn ăn khoai chiên với gà rán phải không?

Julie nhìn em, và cảm thấy hơi lo.

- À... ừm...

- Nghe này Laure, dẹp ngay ba cái chuyện gián với chả điệp đó đi! Chị hỏi là em có ăn khoai chiên hay không?

- À có... vâng tất nhiên!

Laure dồn con chip tư duy của mình chạy hết tốc độ: điện cho bác Marcus? Không được, hiện bác không ở nhà. Có lẽ bác đang đón lỏng ở cổng S.O.D.I.P. Vậy mình đến S.O.D.I.P.? Nhưng trong lúc đó tên tóc vàng có khả năng biến mất. Laure vừa chầm chậm tiến theo hàng người, vừa theo dõi gã thanh niên đeo cái vòng sáng chói ở cổ tay.

- Em dùng tráng miệng món gì?

- ... Bánh dâu.

Gã thanh niên đến ngồi ở cuối phòng ăn, trong góc khá kín đáo. Julie bưng mâm đi về phía ngược lại. Laure tự nhủ mình không được rời mắt gã kia, điều này là quan trọng sống còn.

- Chị đừng đi lối đó, ồn lắm, qua bên này nè

- Thích thì chiều

Laure chọn một bàn nhỏ ở góc độ dễ canh chừng kẻ khả nghi. Julie ngồi trước mặt em, quay lưng lại gã tóc vàng và che bớt Laure. Thật tiện và lợi.

- Laure này, cái gã mà em bắt gặp qua lỗ

khóa phòng vệ sinh nhà thầy Marcus, đó là em nằm mơ chứ gì?

- Không, hoàn toàn sự thật. Lúc ấy, em sợ muốn chết. Nếu chị muốn, em sẽ kể đầu đuôi, nhưng không phải bây giờ. Bác Marcus dặn tụi em không được nói cho ai biết, chờ đến khi bác bắt xong tên gián điệp chủ chốt.

- Em đọc chuyện này ở đâu mà hay thế?

- Nhưng Julie, em thề là chuyện này có thật. Chị không bao giờ chịu tin khi em kể những chuyện nghiêm chỉnh... Gã tóc vàng mà em nói đó, hắn đang ngồi sau lưng chị kìa. Đừng, chị đừng quay lại, đừng làm hắn chú ý.

- Đúng là chuyện điên!

- Không phải, đây là chuyện phản gián, chị không hiểu gì cả... Ủa lạ thật, có một người nữa đến ngồi đối diện gã tóc vàng. Tên này thì em chưa thấy bao giờ. Cả hai vờ không quen nhau... Nhưng không lý gì chỗ ngồi trong tiệm còn mênh mông như thế mà tên mới đến lại chọn ngay cái bàn đã có người... Cả hai không nói chuyện với nhau... Em không thấy rõ họ đang làm gì, chị xích qua chút xíu... đọọọ, được rồi... Cả hai im lặng ăn và không nhìn nhau... Ủa tại sao tên mới đến lại để khúc bánh mì của mình lên mâm của gã tóc vàng? Gã tóc vàng nhón lấy khúc bánh mì, giả vờ cắt một khoanh và... cho ngay vào túi! Em biết rồi, công thức hóa học được nhét trong bánh mì. Tên mới đến chính là

kẻ đồng lõa ở Paris, và thay vì trực tiếp đưa công thức cho người làm việc ở S.O.D.I.P., hắn cẩn thận đưa qua trung gian của gã tóc vàng... em hiểu rồi... kinh thật... phải báo cho bác Marcus.

Laure càng lúc càng ngọ nguậy căng thẳng, và Julie lo lắng nhìn em, không hiểu nó có sao không. Đột nhiên gã tóc vàng đứng dậy và tiến về phía máy rót cà phê. Laure nhìn theo và thấy một gương mặt quen quen trong hàng chờ. Phải rồi, người đàn ông đội nón trong đoạn băng quay cảnh ra vào trước cổng S.O.D.I.P.! Như có tia chớp trong đầu, Laure hiểu ngay: công thức sắp được trao tay! Cô bé vờ vòi vĩnh thật to với chị mình:

- Em muốn ly kem, ly kem thật to!

Quày kem cũng chính là quày phát cà phê. Vừa la lối, Laure vừa phóng về phía quày kem, giẫm chân mọi người để chen ngay vào giữa gã tóc vàng và tên đội nón. Cô bé nhảy cà tưng, hét với cô phục vụ:

- Cho một ly kem, ly kem bự nhất, kem chuối chẻ, có hạnh nhân, sốt sô-cô-la, kem đánh. Nhanh nhanh lên coi, trễ giờ học rồi nè!

Mọi ánh mắt phê phán đều đổ dồn về phía cô bé. Đồ mất dạy! Muốn ngăn nào được ngăn đó! Khi Julie hốt hoảng chạy tới cũng đúng là lúc Laure thấy trong tiệm cafétéria có chuyển động.

Nhiều người lớn, mà hồi nãy Laure không để ý, cùng lúc đứng dậy và tiến về phía máy rót cà phê. Và trong số đó có bác Marcus! Bác đã thấy, đã hiểu, và đã cùng nhân viên của bác đến tiếp ứng!

Gã tóc vàng cố gắng đến thật gần tên đội nón, ép chặt Laure ở giữa như miếng thịt kẹp của bánh mì săng-uých. Miếng thịt tiếp tục làm rùm beng, la lối đòi lấy ngay ly kem khiến cô phục vụ phải nhăn mặt. Julie bước tới, vừa giận vừa quê. Nhóm nhân viên của bác Marcus cũng bước tới. Bỗng dưng có ai đó vỗ vai Laure. Người giáo viên giả danh kéo mạnh cô bé ra ngoài hàng, ra hiệu cho cô bé biến đi. Không thèm nhận lấy ly kem đã làm xong trong thời gian kỷ lục, Laure chui qua lan can i-nốc và trở về bàn ngồi. Julie chạy theo nhưng không hiểu gì cả.

Ngay khi Laure vừa ngồi xuống, khu vực chỗ máy rót cà phê bỗng dưng ồn ào xáo trộn. Đột nhiên rất nhiều người cùng ập về phía đó và chen lấn nhau. Có tiếng la hét, tiếng va chạm, và tiếng nổ khô khốc của súng ngắn. Tất cả khách hàng trong cafétéria đều hoảng hốt đứng dậy.

Đám đông đang bao quanh máy rót cà phê chợt tản ra, Laure nhìn thấy có người nằm dài dưới đất rên xiết, tay bấu lấy đầu gối. Bác Marcus đứng kế bên hắn chĩa súng. Sau lưng bác, hai người khác đang khống chế gã tóc vàng thật dữ dằn, khiến hắn không thể nhúc nhích gì được.

Còn kẻ đồng lõa đến từ Paris đã biến mất. Có ai đó dõng dạc nói:

- Yêu cầu quý bà quý ông giữ bình tĩnh và trật tự. Xe cảnh sát đang chờ phía ngoài để đưa hai vị này đi.

Laure chợt cảm thấy tim mình đập quá nhanh, đầu hơi choáng, phòng ăn bỗng dưng tối thui. Cô bé đang loạng choạng sắp quỵ thì Julie ôm lấy:

- Laure, em sao vậy? Em tái nhợt kìa, nằm xuống đây. Bỗng dưng sao em la bài hãi đòi ly kem... còn những người kia là ai?

- Không sao... chỉ vì em sợ quá, - Laure rán thều thào, - Không sao... đỡ rồi... qua rồi. May quá bác Marcus đến kịp và tên gián điệp không thể chuyển công thức ra nước ngoài.

- Công thức nào, gián điệp nào? Nói, nói chị nghe coi!

- Tốt rồi...

Da mặt Laure hơi trở lại bình thường.

- Em đói bụng quá... Cho em ăn bánh dâu xong rồi em kể...

Cảnh sát sắc phục ùa vào cafétéria, theo sau có hai y tá mang cán cứu thương. Tên đội nón được đặt lên cáng, ống quần đẫm máu. Cảnh sát đã còng tay gã tóc vàng và mọi người từ từ bước ra ngoài. Lúc này, bác Marcus mới mỉm cười bước đến bàn của hai chị em:

- Thiệt tình con bé Laure! Bác vẫn chưa hết ngạc nhiên vì cháu. Dũng cảm lắm mới dám chen vào giữa hai tên tội phạm để làm rùm như cháy nhà đến nơi. Các bác đã thấy tên đồng lõa ở Paris, nhưng chưa phát hiện ra gã tóc vàng. Nhờ cháu mà các bác đã ra tay nhanh chóng và gọn nhẹ... Giỏi lắm! Nhưng dù sao từ nay trở đi cũng cố gắng sống cuộc sống yên ả hơn, như thế ít rủi ro hơn.

Nói xong, bác quày quả bước ra xe cảnh sát.

- Laure! Bác đó là ai và nói chuyện gì lạ vậy?

- Chị biết rồi, đó là bác Marcus. Bác là xếp cơ quan phản gián... Nói chung bác là một trong những ông xếp của cơ quan...

- Ông thầy lớp CM 1?

- Đúng rồi, chị hiểu rồi đó.

- Làm sao vừa là giáo viên vừa làm phản gián?

- Chuyện ở chỗ đó đó, em sẽ kể chị nghe...

Đoạn kết

Bác Marcus không trở lại dạy lớp CM 1 ở trường La Châtaigneraie nữa. Một giáo viên mới về thay thế, trẻ măng, hơi nhút nhát và luôn mỉm cười. Chắc chắn thầy này không phải là thám tử! Vả lại cô Lengentil cũng cho rằng vị này không có gì lôi cuốn cả. Đến giờ ra chơi, băng thám tử nhí họp mặt để kể lại những trường đoạn hấp dẫn mà chúng đã trải qua.

- Ê, cậu có nhớ lúc Ken báo động là bọn trộm tới, tớ chạy xì khói, ha ha ha...

- Trong khi Clothilde khóc như nàng Madeleine, hi hi hi...

- Còn cậu nhớ lúc tìm thấy cuộn băng *Siêu nhân* không...

- Ê Laure, cậu kể lại lần nữa lúc cậu quậy tưng trong cafétéria để ngăn cản không cho hai tên gián điệp liên lạc với nhau...

Kỳ nghỉ lễ Các Thánh đang đến gần, lá bắt đầu vàng và rơi rụng, sương mù báo hiệu mùa đông đang tới, và bọn trẻ hiểu rằng giai đoạn ầm ĩ đã qua, giờ phải học hành thật nghiêm túc.

Ngày thứ Ba hôm đó, trong sân chơi, cả bọn đang ngồi ở góc ưa thích nhất, gần cầu thang, bỗng cô Lengentil bước tới:

- Chiều mai các em có rảnh rỗi không?

- Thưa cô để làm gì ạ?

- Bác Marcus mời các em đến nhà bác ở Herbelay dự tiệc ngọt rất to.

- Rất trí tuệ! Chắc chắn là chúng em rảnh. Mà không rảnh cũng phải làm sao cho rảnh.

Như thế, vào một chiều thứ Tư tuyệt đẹp cuối thu, tất cả quay quần bên lò sưởi ấm áp, bên cạnh rất nhiều mâm đựng bánh ngọt và nước trái cây.

- Bác Marcus ơi, bác có giữ lại ngôi nhà này không ạ?

- Rất tiếc là bác không thể, bởi vì nó không thuộc quyền sở hữu của bác. Bác mướn ngôi nhà này để tạo điều kiện thuận lợi cho công tác điều tra thôi. Bây giờ công việc xong rồi, phải trả lại cho chủ của nó.

- Rồi bác sẽ ở đâu?

- Ở Paris, như trước đây. Nhưng bác tiếc ngôi nhà này lắm, bác thích nó lắm.

- Còn người giáo viên là bạn của tên gián điệp ở S.O.D.I.P., tên họ là gì?

- Bác cho rằng người này không muốn người khác biết chuyện dở của mình. Cho dù chỉ là vô tình, nhưng người này rất xấu hổ khi kết bạn với một kẻ phản quốc. Tốt hơn là nên để cho họ yên ổn với bí mật chôn kín của mình.

- Bác có tìm thấy công thức không ạ?

- Có, đúng là nó nằm trong túi gã tóc vàng.

- Còn người kia, người từ Paris xuống, bác đã bắt ông ta chưa?

- Đương nhiên là rồi chứ. Hắn tẩu thoát khỏi cafétéria, nhưng vì các bác biết nhà hắn nên chỉ việc đến đó đọc lệnh bắt. Công tác này xem như hoàn thành tốt đẹp. Cấp trên có yêu cầu bác trao lại cho các cháu một phần thưởng để cảm ơn công lao của các cháu. Đây là phần thưởng được đặc biệt tạo ra cho các cháu, vì trước nay cơ quan phản gián chưa hề có cộng tác viên nhí cỡ lớp CE2! Đây là "Huân chương tài năng trẻ", bác hy vọng các cháu sẽ hài lòng.

Bác Marcus lấy trên nóc lò sưởi chín cái hộp vuông nhỏ, phân phát cho chín nhóc. Bên trong mỗi hộp có một huy chương thật đẹp nằm trên tấm giấy lụa. Huy chương màu vàng kim, có gắn hình bàn tay người lớn và bàn tay trẻ con

siết chặt nhau. Tuyệt đẹp! Huy chương được gắn vào một dải lụa ba màu xanh trắng đỏ, ở đầu dải lụa có thanh kim loại nhỏ để ghim vào áo.

- Đây, các cháu mang như thế này đây...

Bác Marcus lấy một tấm huy chương và ghim lên áo pull của Nicolas. Trong khi mỗi nhóc loay hoay tự ghim huy chương vào ngực áo, bác Marcus mang ra một cái hộp màu đen thật là to.

- Còn đây là một phần thưởng khác, tuy giá trị kém cỏi hơn, nhưng bác tin là các cháu sẽ khoái chí hơn.

Cái hộp đen to tướng đầy sô-cô-la thượng hạng.

Đến cuối buổi chiều, dạ dày của đám nhóc tì cũng hơi lộn xộn vì nước trái cây, sô-cô-la, và bánh ngọt số lượng cao. Ngực mang huy chương le lói, ai ai cũng sung sướng nhưng hơi buồn. Các nhóc tì sẽ không gặp lại bác Marcus nữa. Cuộc phiêu lưu hào hứng đã chấm dứt, tất cả đều trở lại phận học trò bình thường.

- Rồi bây giờ bác sẽ đi đâu?

- Có lẽ đến vùng biển Caribê.

- Bác nhận nhiệm vụ mới à?

- Có lẽ không phải thế... - bác Marcus vừa cười vừa nắm lấy bàn tay của cô giáo Legentil, - Mà cũng có thể là một nhiệm vụ rất đặc biệt...

Mặt cô Legentil ửng hồng như cảnh hoàng hôn trên vùng biển Caribê.

- Đến Noel, bác sẽ trở lại thăm các cháu, sẽ cho các cháu xem ảnh chuyến du lịch... rồi chúng ta sẽ lại tổ chức một buổi lễ to, có cả món tôm càng nướng!

Tối hôm đó, bọn nhóc lớp CE2 trở về nhà, trong đầu đầy ắp những giấc mơ về tôm càng, biển xanh, mây trắng, về mặt trời ấm áp và những buổi đi câu cá kiếm. Tất cả đều quyết tâm gìn giữ kỷ niệm đẹp về một người thầy không giống với những người thầy khác.

mục lục

Chương 1. BUỔI TỰU TRƯỜNG HỎNG BÉT 5

Chương 2. GIỜ RA CHƠI 12

Chương 3. CÁI BÓP MÀU ĐEN 19

Chương 4. MARC CÓ SÁNG KIẾN 28

Chương 5. THEO DÕI THẦY MARCUS 40

Chương 6. NGÔI NHÀ TRONG RỪNG RẬM 47

Chương 7. NHỮNG NGƯỜI KHÁCH BÍ ẨN 54

Chương 8. CÔ GIÁO LÊN CUNG TRĂNG 62

Chương 9. SIÊU NHÂN GÌ MÀ KỲ VẬY? 70

Chương 10. SA CƠ 80

Chương 11. HỘI ĐỒNG QUÂN SỰ 86

Chương 12. HẾT ĐƯỜNG TRỐN TRÁNH 95

Chương 13. HỘI ĐỒNG QUÂN SỰ BIS 103

Chương 14. XUẤT ĐẦU LỘ DIỆN 111

Chương 15. SINH NHẬT KÉP 118

Chương 16. ĐỤNG ĐỘ Ở CAFÉTÉRIA 126

ĐOẠN KẾT 137

BỘ LỤC
LỚP CE2 CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:
GIA TÚ CẦU - HÀ MẠNH CƯỜNG

Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:
TRÀNG AN

Kĩ thuật vi tính:
THANH HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
Website: http://www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI
20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT & Fax: (04) 7734544
E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 2.000 khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1243/70CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 18/09/2003 và giấy trích ngang KHXB số 174/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2004.

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

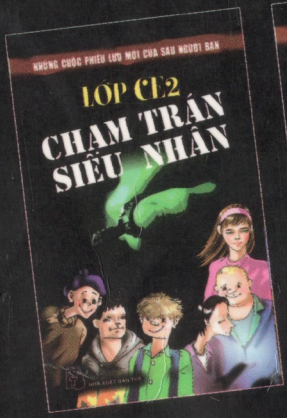

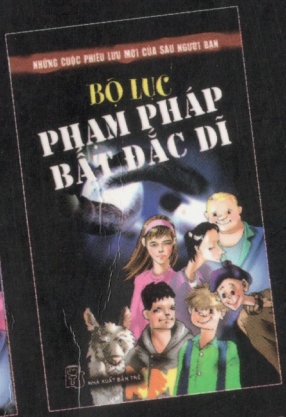

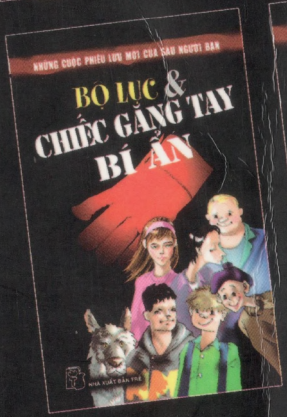

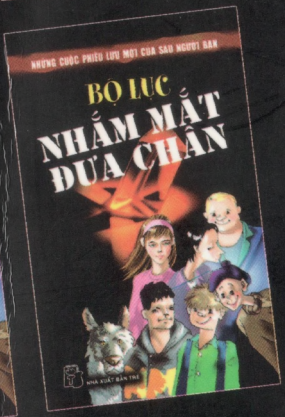

TRẺ
NXB TRẺ

01/04
Bộ lục - Chạm trán SN
8 934974 032564
Giá : 10.000 đ

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

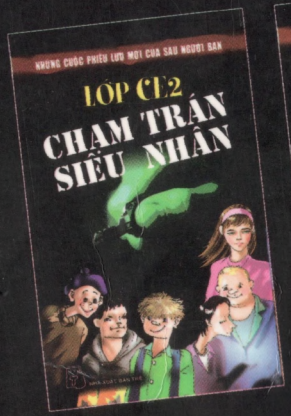

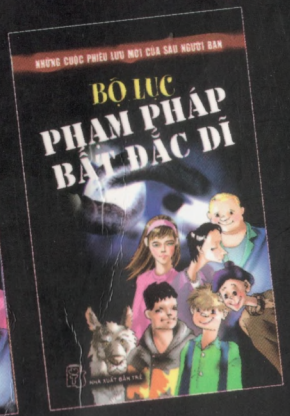

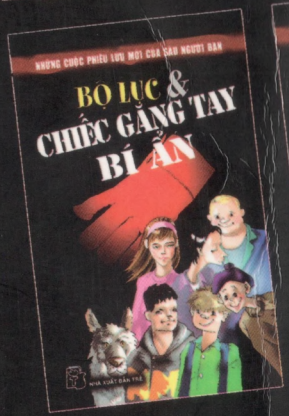

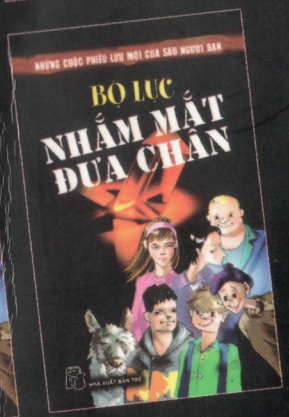

NXB TRẺ

01/04
Bộ lục - Chạm trán SN
8 934974 032564
Giá : 10.000 đ

LỚP CE2 CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

LỚP CE2

CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ